

บทนำ

‘ฉันคาดหวังอะไรกับคนที่ไม่รู้จักแม่แต่ชื่อ’

“อาอิง! แกจะมาทำตัวไร้ความรับผิดชอบแบบนี้ไม่ได้!”

‘อุ๋เหิง’ ผู้นำตระกูลอุ๋ตะโกนเสียงดังลั่น ใบหน้าที่ปรากฏริ้วรอยแห่งอายุแดงเข้มเพราะแรงโทสะ หากเป็นคนที่รู้ความศักดิ์คงใช้น้ำเย็นเข้าลูบเพื่อไม่ให้สถานการณ์ย่ำแย่มากไปกว่านี้ ทว่าคู่สนทนาไม่ใช่คนได้อาณัติที่จะยำเกรงอำนาจของเขา นอกจากไม่ใช้น้ำเย็น... ยังช่วยไล่ฟืนสุมไฟให้ลุกโชนมากกว่าเดิม

คนที่ว่าก็ไม่ใช่ใครที่ไหน ‘บุตรสาวหัวแก้วหัวแหวน’ ที่เขาและภรรยาเลี้ยงดูตามใจจนนิสัยผิดเพี้ยนไปหมด

“ป้าก็เลิกบังคับหนูสักทีจะได้ไหม! หนูอยากมีชีวิตเป็นของตัวเอง หนูอยากเลือกเส้นทางเป็นของตัวเอง หนูเป็นลูกป้านะไม่ใช่หุ่นยนต์ที่จะได้หลบลี้หลบหลีกทำตามคำสั่งป้าไปได้ทุกเรื่อง!” ผู้ถูกปลุกจากห้วงนิทราตะโกนกลับไปด้วยเสียงดังไม่แพ้กัน ถึงใบหน้าจะหงิกงอเพราะความขุ่นใจ แต่ก็ยังเห็นชัดเจนว่าเค้าโครงหน้าสวยถอดแบบมาจากบุรุษที่ยืนเท้าเอวคว้นออกหูอย่างไม่มีผิดเพี้ยน

‘เมลิซซา อุ๋’ หรือ ‘อุ๋เหว่ยอิง’ ล้มตัวลงนอน มือเรียกวว่าผ้าห่ม นวมคลุมร่างหนีจากการสนทนาดีๆ แต่ยังไม่ทันได้พักหายใจหายคอ

แสงสว่างจากภายนอกก็ลอดเข้ามาที่มตาเมื่อผ้าห่มสีขาวถูกผู้เป็นบิดา
กระชากออกอย่างแรง

“กรี๊ด!”

พลั๊ก!

ร่างของเมลิสซากลิ้งตกลงเตียงไปตามแรงดึง หน้าผากมโนชกพื้น
เบื้องล่างเต็มรัก เเคราะห์ดีที่ตกลงมาบนพรมผืนใหญ่จึงไม่ถึงกับ
เลือดตกยางออก ไม่งั้นนั่นกินเนสส์บุ๊กจะต้องจัดเธอเข้าลิสต์การตาย
ที่น่าสงสารให้คนทั้งโลกเวทนาเล่น

“ทำตามคำสั่งฉันนั่นแหละ แกละเคยทำตามที่ฉันสั่งสักเรื่องหรือ!”
อู๋เหิงถลึงตา นิ้วที่ชี้ไปที่บุตรสาวสั่นระริก นอกจากอีกฝ่ายจะไม่ยอมรับ
ผิด ยังเชิดหน้าอ้าปากเถียงคำไม่ตกปาก

“ป้าก็รู้ว่าไม่เคย! ป้าก็ยังจะสั่งอยู่นั่นแหละ! คนฟังอย่างหนูยัง
เหนื่อยแทนป้าเลย!”

“แกดูหนูเลาะห์ ว่านอนสอนง่าย ได้ตั้งใจไปชะทุกเรื่อง แกเป็น
เพื่อนสนิทเขามาตั้งกี่ปี ทำไมไม่รู้จักซึมซับความเป็นเด็กดี รู้จักคิดของ
เขามาบ้าง ฉันขอให้แกสืบทอดธุรกิจแกก็ไม่ทำ ขอให้แต่งงานกับคน
ดีๆ ที่เขาสามารถช่วยแกในอนาคตได้ก็ไม่แต่ง ปากก็บอกรักป้าม่า
แต่การกระทำของแกทำพวกฉันอายุสั้นลงไปที่สิบปีแล้ว!”

“ป้าพูดแบบนี้หนูเสียใจนะ!” เมลิซซาลุกขึ้นเผชิญหน้ากับบิดา
ทั้งหน้าผากบวมปูด ใบหน้าแดงก่ำไปครึ่งซีก

“หนูก็คือหนู เลาะห์ก็คือเลาะห์ มันคนละคนกันนะป้า ป้าเล่น
เปรียบเทียบกันมาเป็นสิบ ยี่สิบปีแบบนี้ใช้ได้ทีไหน ถ้าหนูกับเลาะห์
ไม่ได้สนิทกัน ป้านี้หนูคงเกลียดเลาะห์เข้ากระดูกดำไปแล้ว”

“แล้วทำไมไม่รู้จักเชื่อฟังเหมือนลูกบ้านอื่นเขาบ้าง”

“ก็มีแค่สองเรื่องนี้ที่หนูทำให้ป้าไม่ได้ แต่เรื่องอื่นหนูเคยทำให้
ป้าผิดหวังหรือคะ หรือว่าในสายตاپ้าหนูเป็นลูกที่ไม่ได้เรื่อง ทำให้

ป้าอับอายจนไม่กล้าสู้นักคนในฮ่องกง!”

ยิ่งเห็นบิดาหน้าเขียวหน้าแดงพูดไม่ออก เมลิซซาก็ยิ่งงใจบีบคั้นน้ำตาให้ร่วงแหมะๆ ใช้แผนทรมานสังขารเรียกความสงสารสุดฤทธิ์ เธอรู้ดีว่าถึงจะเช็ดหน้าเถียงจอดๆ หรือทำตัวขัดดอกขัดใจบุพการีแค่ไหน แต่ความรักมหาศาลที่ทั้งสองมอบให้เธอก็ไม่มีวันแปรเปลี่ยน

“คุณคะ อาอิงยังเด็ก ต่อให้คุณโมโหแกลไปก็แก้ปัญหาอะไรไม่ได้ ค่อยพูดค่อยจากันนะคะ”

‘อู๋เหมยฮั่ว’ ที่อยู่ด้วยมาตั้งแต่ต้นทนนไม่ไหว รีบเข้าไปลูบแผ่นหลังบุตรสาวให้สงบลง แต่ก็มีวายุถูกสามผีสิงตาทำเสียงฮึดฮัดใส่... ข้อหาที่เธอเข้าข้างลูกไปซะทุกเรื่อง

ถึงเมลิซซาจะปล่อยให้บุตรชายของหุ้นส่วนคนสำคัญที่อุตส่าห์บินตรงมาจากจีนเพื่อมาดูแลโดยเฉพาะต้องรอก็ก้อะ แต่จะดุด่าไปก็เท่านั้น เพราะยังเฝ้านการเกี้ยวพาราสีของทั้งสองตระกูลก็ล้มไม่เป็นท่าไปเรียบร้อยแล้ว

“อาอิง แต่เราทำตัวขาดความรับผิดชอบแบบนี้ก็ไม่ถูก ที่ขายหน้าไม่ได้มีแค่เรา แต่ป้าม่าก็กลายเป็นผู้ใหญ่เสียคำพูดไปด้วย หลังจากนี้จะพูดจะทำอะไรคนก็คงกังขา” จริงอยู่ที่เธอยื่นมือเข้าคลีคลายสถานการณ์ แต่ผิดก็ต้องว่าไปตามผิด ไม่ใจอ่อนให้แก่คนถูกดูจนหน้าหดเหลือสองนิ้ว

อู๋เหมยฮั่วมุ่นหัวคิ้วกับความเปลี่ยนแปลงของบุตรสาว นี่สินะที่เขาบอกว่าเลี้ยงลูกเลี้ยงได้แต่ตัว เมื่อก่อนถึงเมลิซซาจะไม่เห็นด้วยกับการแต่งงาน ทว่าก็ยังฝืนใจไปดูตัวตามคำสั่ง และวางตัวสมฐานะ ‘คุณหนู’ ได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง แต่หลายเดือนมานี้บุตรสาวเธอไม่เข้าใกล้ผู้ชายคนไหน ต่อให้เอาเชือกมัดก็ยืนกรานว่าจะไม่ไปดูตัวเด็ดขาด อีกทั้งยังเริ่มหัวแข็งต่อต้านการจับคู่ทุกรูปแบบ ร่ำร้องอยากจะได้เลือกคู่ด้วยตนเอง ซึ่งแต่ก่อนอีกฝ่ายไม่เคยเป็นเช่นนั้น

เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ทำให้เธอและสามีปวดหัวมาก...

“หมาฆ่าขา ใ้ว่าหนูเองจะไม่รู้สึกผิด แต่หนูบอกป้าแล้วนะคะ
ว่าหนูจะไม่ไปดูตัว ป้าก็ยังใช้วิธีมัดมือชกอยู่นั่นแหละ หนูเลยมัดมือชก
ป้ากลับบ้าง”

“ป่าเราเขาหวังดี อยากให้เราได้เจอคนดีๆ หรือว่าเราไม่เชื่อสาย
ตาของป่า”

“หนูเชื่อว่าป้าสายตาดีที่สุดในโลก แต่ป้าจะเอาวิธีการทางธุรกิจ มาเลือกผู้ชายให้หนูไม่ได้”

“แล้วคนที่ฉันเลือกให้ไม่ได้ตรงไหน มีใครในฮ่องกงบ้างที่ไม่อิจฉา แก!” อุ้งเชิงที่พึ่งจะสงบอารมณ์เดือดพล่านขึ้นมาอีกรอบ ทว่าเมื่อสบแววตาแข็งกร้าวอย่างไมยอมจำนนก็ได้แต่ถอนหายใจแรง

เชื่อว่าเขาจะหิบบใครก็ได้มาดุดัวกับเลือดเนื้อเชื้อไขเพียงคนเดียว
คนที่เขาเลือกมาไม่เพียงแค่ชาติตระกูลดี แต่ล้วนเป็นเลิศในด้านใด
ด้านหนึ่ง ประวัติและความประพฤติก็ไม่มีต่างพร้อย มั่นใจได้เลยว่า
บุตรสาวของเขาจะไม่มีวันย่อหน้าใคร แต่ทำไมถึงเอาแต่ตั้งต้นปฏิเสธ
อย่างไม่มีเหตุผลก็ไม่รู้

“การที่หนูจะต้องแต่งงานกับใครสักคน หนูอยากเลือกด้วยหัวใจ
ของตัวเอง ผู้ชายคนนั้นต้องอยู่กับหนูไปทั้งชีวิตเลยนะป้า หนูไม่อยาก
ถูกคลุมถุงชน ป้าให้หนูเลือกชีวิตของหนูเองเถอะ”

“ได้ ถ้าแกไม่ยากแต่งงานกับคนที่ฉันหามา ฉันแกก็บอกมาว่า ‘ผู้ชาย’ คนที่เกชอบเป็นคนตระกูลไหน” คำถามเดิมถูกถามเป็นรอบที่ร้อย หลายเดือนก่อนบุตรสาวบอกว่าเจอ ‘ผู้ชายเหมาะสม’ ที่เขาจะต้องชอบอย่างแน่นอน แต่จนแล้วจนรอด...ไม่ว่าเขาและภรรยาจะใช้วิธีใดหวานล่อม อ่อนโยนก็แล้ว จ้างปากก็แล้ว แต่บุตรสาวก็ไม่เคยหลุดชื่อแช่ผู้ชายคนนั้นออกมาเลยสักครั้ง

คนที่อ้าปากเถียงมาโดยตลอดหุบปากจับ สีนํ้าและแววตาฉาย

ความรู้สึกที่ต่างกันออกไป คุณคล้ายคนหมดอาลัยตายอยากก็ไม่เกินจริง

“เรื่องใครมาจากตระกูลไหนมันสำคัญนักหรือคะ ชี้อะหมั้นวัด
ความเป็นคนดีไม่ได้สักหน่อย” เมลิซซาตอบอ้อมแอ้ม ด้วยรู้ดีว่า
สำหรับบิดา ‘ชาติตระกูล’ เป็นสิ่งสำคัญอันดับหนึ่ง ส่วนนิสัยใจคอ
และเรื่องอื่นๆ ค่อยว่ากันทีหลัง

“แต่มันเป็นเครื่องการันตีว่าผู้ชายคนนั้นจะดูแลแก่ได้ทั้งชีวิต
อาอิง...ป้าม่าเลี้ยงแกมาเคยให้แกสะกดคำว่าลำบากสักครั้งในชีวิตไหม
แกคิดว่าตาเผ่ายายเผ่าตรงนี้จะทนเห็นแกไปอยู่กับพวกหลักลอยได้
ยังไง แกแค่บอกชื่อแหม่ ถ้าผู้ชายคนนั้นเหมาะสม ไม่ว่าจะยากเย็น
แค่ไหนฉันก็จะหาวิธีให้แกได้สมหวัง”

ความเจ็บเข้ามาปกคลุมภายในห้องอยู่นาน จนแล้วจนรอด
เมลิซซาก็ไม่หลุดชื่อแซ่ของ ‘ชายหนุ่มนิรนาม’ ออกมาสักแอะ คู่หมั้นยั่ว
เอ๋อมไปกุมมือบุตรสาว ส่งสายตาเป็นเชิงให้ลดความดื้อรั้นลงบ้าง

“อาอิง...พูดมาเถอะ ถ้าเหมาะสมกันป้ากับหม้าม่าจะได้หาวิธี
ช่วย”

“เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม ป้าม่าใช้อะไรเป็นมาตรฐาน”

“ไม่เอาคนต่างชาติ ไม่เอาพวกเศรษฐกิจใหม่ ชาติตระกูลต้องดี
และควรเป็นตระกูลเก่าแก่น่าเชื่อถือ ถ้าทำธุรกิจแขนงเดียวกันได้ยิ่ง
ยอดเยี่ยม การศึกษาต้องทัดเทียมหรือสูงกว่าแก ไม่เคยมีเรื่องผู้หญิง
ไม่เคยมีประวัติหย่าร้าง ไม่เคยต้องคดีความ ไม่มีเรื่องต่างพร้อยให้คน
อื่นมาว่าเอาได้ และที่สำคัญ...ต้องยอมแต่งงานเข้าตระกูลคู่ด้วย” น้ำเสียง
ของอู่เหิงหนักแน่น โดยเฉพาะแววตาที่บ่งบอกชัดเจนว่าจะไม่มี
วันยอมรับ ‘ลูกเขยในอนาคต’ ที่คุณสมบัติขาดไปข้อใดข้อหนึ่ง

“แค่สองข้อแรกก็ไม่ผ่านแล้ว...” เมลิซซาอยากจะเป็นลม แต่ก็
ยังฝืนสังขารต้านหัวชนฝาอย่างไม่ยอมแพ้

“ป้าคิดว่ายังจะเหลือผู้ชายแบบนี้บนโลกหรือ!”

“คนที่ฉันหามาให้แกไม่ขาดเลยสักข้อ!”

“ถ้าหนูไม่ได้ใช้ ‘แซ่ฮู่’ พวกผู้ชายที่ป้าหามาก็คงไม่แต่งงานกับหนู เหมือนกันนั่นแหละ สุดท้ายคนพวกนั้นก็รักผลประโยชน์ที่ป้าหยิบยื่นให้เขา รักความมีหน้ามีตา ไม่ได้รักลูกสาวคนนี่ของป้าเลยสักนิด แบบนั้นหนูแต่งงานกับป้าไม่ประจำตระกูลเขาก็ได้ ป้าจะได้ไม่ต้องกังวลว่าสามีป้าจะไม่จะทำหนูลำบากเปล่า”

“อาอิง!”

“หรือถ้าป้าอยากได้คนมาช่วยดูแลบริษัท จะให้คนพวกนั้นมาแต่งงานกับป้าไม่ตระกูลเราก็ได้ ทั้งที่บ้าน ที่บริษัท ที่ศาลบรรพบุรุษ มีลูกเขยที่เดียวสามคนไปเลย ป้าอยากได้คุณสมบัติแบบไหนก็ไม่มีใครขัดใจป้าหรอก”

“แม้แต่ศาลบรรพบุรุษแกยังกล้าดิ่งลงมาเล่น ौ้เด็กปีศาจไม่รักดี!” ฮู่เหิงบันดาลโทสะจนตัวสั่น ถลางจะเข้าไปปลุกสติบุตรสาวสักผัวะสองผัวะ

“หม่าม้าช่วยหนูด้วย!”

“คุณคะ...”

“อาอิง! หยุดเดี๋ยวนี้!” ถึงเขาจะแข็งแรงกว่าคนวัยเดียวกันอยู่มาก แต่ก็ไม่สามารถเบรียรววดเร็วเท่าคนหนุ่มสาว นอกจากจับไม่ได้ไล่ไม่ทัน ยังต้องพักสูดหายใจเป็นระยะ

เมลิซซาหลบหลีกคล่องแคล่ว วิ่งไปทางซ้ายที่ขวาที่ ภายในห้องนอนที่เคยเงียบสงบเต็มไปด้วยเสียงอะอะของพ่อลูกที่ความเห็นไม่ตรงกัน

“ป้าไม่รู้หรอกว่าดีลูกมันผิดหลักสิทธิมนุษยชนนะ!”

“คนอย่างแกมันใช้คำพูดสั่งสอนไม่ได้!”

“ใจเย็นๆ นะคะคุณ” ฮู่เหมยฮ้วยยกมือปราม ถึงจะรู้ว่าสามีไม่ลงมือกับบุตรสาวรุนแรงไปกว่าดีให้แสบๆ คันๆ แต่ก็ยังช่วยคนที่หลบ

อยู่ด้านหลังอย่างสุดความสามารถ

“หนูไม่อยู่ให้ป้าตีหรือก หนูไปก่อนนะคะหม่าม้า” หญิงสาวหอมแก้มขอบคุณมารดา ก่อนจะวิ่งผลุนหายไ้จากประตูห้องนอนโดยมีเสียงตะโกนก้องราวกับปนาทไล่หลังไปติดๆ

“อาอิง! กลับมาเดี๋ยวนี!”

“คุณคะ อาอิงยังเด็ก...”

“ได้! ถ้าแกอยากเลือกเองนักฉันก็จะให้โอกาส ฉันเองก็อยากจะรู้ว่าผู้ชายที่แกเลือก จะรักแกที่ ‘ผลประโยชน์ของแซ่’ หรือจะรัก ‘ตัวตนของแก’ กันแน่!”

ลมหายใจรั่วแรงของอู่เหิงหยุดกึกทันทีที่รู้ตัวว่าตนผลอพุดเลวไหล แม้แต่อู่เหม่ยฮัวเองก็พลอยตกใจไปด้วย โชคดีที่ประตูเปิดอ้ามีเพียงอากาศและความว่างเปล่า ทั้งสองจึงค่อยเบาใจลงได้บ้าง...

“โชคดีไปนะคะคุณที่อาอิงไม่ได้ยิน ไม่อย่างนั้น...”

ทว่ายังพูดไม่ทันจบ...สองสามีภรรยาพลันสะดุ้งโหยงเมื่อใบหน้าสวยเอียงเผล่มาจากมุมประตู ดวงตาสีน้ำตาลเข้มของปีศาจน้อยยวาววับเป็นประกาย ตอบกลับด้วยน้ำเสียงเก็บความดีใจเอาไว้ไม่มิด

“ใครๆ ก็บอกว่าหนูเป็นลูกกตัญญู ดังนั้นหนูจะทำตามที่ป้าสั่ง ป้าไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ หนูจะหาลูกเขยที่ดีที่สุดในโลกมาให้ป้าได้เชยชม” กล่าวจบก็วิ่งยี้มหน้าแป้นออกไป โดยมีเสียงหวีดร้องตามไปไม่ห่าง

“คุณคะ! อย่าพึ่งเป็นลมนะคะ ไม่นะคะคุณ!”

กลวิธีที่ 1

เพียงสบตา

เมลิสซา อุ๋ บังอรไปทำอากาศยานนานาชาติฮ่องกงด้วยความเร่ร่อน เตรียมพร้อมไปชิงตัว ‘เพื่อนสนิท’ ที่เพิ่งกลับมาจากนิวยอร์กด้วยใจฮึกเหิม ปกติเพื่อนเธอจะกลับมาฮ่องกงเดือนละครั้ง ทว่าทุกครั้งแทบไม่เคยได้พบหน้ากันเกินสองชั่วโมง จริงอยู่ที่พวกเขาเจอตัวกันบ้างเป็นครั้งคราว แต่คุยผ่านจอมันจะไปได้อารมณ์เหมือนคุยกันตัวต่อตัวที่ไหน ฉะนั้นวันนี้เธอจะต้องชนะในสงครามแย่งชิงหญิงงามให้ได้

จะได้บอกข่าวดีให้เพื่อนได้รู้เป็นคนแรก!

หญิงสาวเปิดประตูลงจากซูเปอร์คาร์สีแดงสด เพราะรีบหนีจากฝ่ามืออหังสของบิดาและยังต้องทำเวลาแข่งกับ ‘คู่หมั้นของเพื่อน’ จึงไม่มีเวลาแปลงร่างให้ดูดีกว่านี้

ร่างระหงสวมเสื้อยืดคอฮั้วยีสี่เขียวแก่ กางเกงนอนลายทางสีเหลืองขาวและรองเท้าขนฟูฟ่องสีชมพู ทั้งขึ้นบนขึ้นล่างหาความเข้ากันไม่ได้ แต่ชุดนอนยังจะต้องเน้นความสวยอะไรอีก ขอแค่ใส่สบายก็เพียงพอแล้วไม่ใช่หรอ

ทว่าเธอเองก็มีความรับผิดชอบแบกไว้บนบ่า ใครก็รู้ว่าแถวสนามบินมีพวกปาปารัซซีเยอะแยะยั่วยุเย้ยอย่างกับแมลง อีกทั้งเพื่อน

สาวของเธอและคู่หมั้นก็จัดว่าเป็นคนดังของฮอลลีวูด การโดนแอบถ่ายถือเป็นเรื่องปกติมาก เธอที่อยู่ใกล้ๆ อาจกลายเป็นวิญญาณติดเข้าไปในเฟรมด้วย ในฐานะเจ้าของแบรนด์เสื้อผ้า FLECHAZO¹ (เฟลซ์ ซา โซ) และดีไซเนอร์ดาวรุ่งที่เคยร่วมงานกับแบรนด์ไฮต์กูตูร์หลายต่อหลายครั้ง การถูกคนพวกนั้นบันทึกภาพในสภาพดูไม่จี๊ดจะต้องทำลายภาพลักษณ์และความน่าเชื่อถืออย่างแน่นอน ดังนั้นเธอจึงเพิ่มศิลปะบนร่างด้วยการสวมแว่นหนาเตอะ มาส์กสีดำปิดครึ่งหน้า และมัดजूกลงกลางศีรษะไม่ให้ผมเผ้ากระเซอะกระเซิงเหมือนผู้ป่วยที่หลบหนีออกจากโรงพยาบาล

นี่แหละคุณหนูคนสวย ถ้ามีใครจำได้ก็ให้มันรู้ไป!

เมลิสซาเดินกระเด้มกระเด้งเข้าไปในอาคารผู้โดยสาร เธอมาถึงก่อนเวลาดังค่อนข้างช้า โหม่งได้เลยว่าเพื่อนรักจะต้องขาตั้งถึงความทุ้มเทในครั้งนี้

“บ้านา!” หัวเราะได้ไม่เท่าไรก็หลุดสบต ดวงตาที่โตอยู่แล้วเบิกกว้างเท่าไข่ห่านเมื่อพบแผ่นหลังตระหง่านแสนคั่นตาของคนผู้หนึ่ง...

เกือบหัวโหม่งนี้ยังเข้าไปอีกหรือ!

ร่างในชุดสูทสีน้ำเงินที่มองดูก็รู้ว่าเป็นฝีมือของดีไซเนอร์คนสวยมากพรสวรรค์ยื่นเด่น ณ จุดรอรับผู้โดยสารขาเข้า มือทั้งสองข้างล้วงกระเป๋ากางเกง ลำคอตั้งตรงมองไปข้างหน้า ดวงตามกริบคู้แน่นจ้องมองไปยังกลุ่มคนที่กำลังเดินออกมาระลอกแล้วระลอกเล่า สงบนิ่งและเยือกเย็นประหนึ่งรูปปั้นประดับสนามบิน

หากคนเราถูกจ้องมากๆ มีหรือจะไม่รู้ตัว เมลิซซาเชื่อว่าเขารู้อยู่เต็มอกว่าตนเองกลายเป็นเป้าสายตา แต่เลือกที่จะไม่ใส่ใจซะมากกว่า

¹ FLECHAZO เป็นภาษาสเปน แปลว่า รักแรกพบ

แน่ละสิ...ทุกช่วงวัยของเขาเคยมีวันไหน เดือนไหน ปีไหนไม่เป็นจุดสนใจแก่ผู้คนบ้าง

“มาเร็วจังเลยนะคะ”

“...” คิ้วเข้มของผู้ถูกทักขมวดเข้าหากัน ดวงตาคมกريبปรายมองอย่างไม่เป็นมิตร

‘สือออน เงิน’ หรือ ‘เงินเฟยหลง’ คู่หมั้นสุดเพอร์เฟกต์ของเพื่อนเธอเอง...

ก่อนหน้านี้ถึงชายหนุ่มจะวางตัวเหินห่างกับผู้คน แต่ก็ยังคงความสุภาพและมารยาทได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง ทว่า ‘ชาวขยะ’ จาก ‘อดีตนางฟ้าแห่งวงการบันเทิง’ ที่โจมตีเขาและครอบครัวตั้งแต่วันแรกของปีได้แปรเปลี่ยนบุคลิกของเขาให้เยียบเย็นมากขึ้นเรื่อยๆ

“นี่ฉันเองคะรุ่นพี่สือออน” เมลิซซารีบปลดมาส์กให้อีกฝ่ายดู ก่อนจะสวมคืนกลับไปดังเดิม

สีหน้าไม่สบอารมณ์ของสือออนดูผ่อนคลายขึ้นเมื่อเห็นว่าผู้มาใหม่เป็นใคร นับเป็นครั้งแรกที่เขาแสดงอารมณ์ด้านบวกตั้งแต่มาถึงสนามบิน ถึงจะแคื่อยิ้มมุมปากเล็กน้อยก็เถอะ

“มารับเลลาห์เหร่อ”

ตระกูลฉู่และตระกูลเงินสนิทกันมาก ช่วยเหลือกันและกันมาตั้งแต่สมัยก่อร่างสร้างตัว เป็นทั้งคู่ค้าทางธุรกิจและมิตรสหายในชีวิตจริง เมลิซซาจึงได้เรียนโรงเรียนเดียวกับสามพี่น้องตระกูลเงินมาโดยตลอด และหนึ่งในนั้นยังเป็นเพื่อนสนิทซี้ปี้ของเธอเอง ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับคนตระกูลเงินนับได้ว่าไม่ใช่คนอื่นคนไกล

“ใช่ค่ะ ฉันว่าฉันคิดถึงเลลาห์มากแล้วนะคะ แต่ถ้าเทียบกับรุ่นพี่...ความคิดถึงของฉันดูเหมือนจะเป็นแค่เศษฝุ่นระดับเอ่อ...ไม่ตรอนอะตอม หรืออะไรสักอย่างที่เล็กมากๆ เอ้อ! ฉันไม่เก่งวิทยาศาสตร์ซะด้วย” เมลิซซาจับราวเหล็กกัน เฝียงศีรษะมองคนที่ดูจะอารมณ์ดีเพราะ

ถูกจับได้ว่าคิดถึงคุณมันจนนั่งไม่ติด เมื่อเห็นว่าเขาเพียงอมยิ้มไม่ตอบอะไร เธอจึงเริ่มต้นเจรจาแผนการยืมตัวสาวงามที่อยู่ในหัว

“รุ่นพี่คะ ถึงฉันจะคิดถึงเลลาห์ไม่เท่ารุ่นพี่ แต่ฉันก็ยังคิดถึงมากอยู่ดี ถ้ารุ่นพี่จะเมตตาฉันสักนิด ฉันขอยืมตัวเลลาห์ไปค้างด้วยสักคืนได้ไหมคะ ฉันมีปัญหาหนักใจอยากปรึกษาเลลาห์ในฐานะผู้หญิงผู้หญิงด้วยกัน” ไม่เพียงแค่พูดเสียงเศร้า ยังทำตัวลูบให้น่าสงสารอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม...รุ่นพี่ที่เธอเพิ่งคิดว่าเขาเป็นรูปปั้นน้ำแข็งกลับเลียนแบบพฤติกรรมเดียวกัน เขาเอียงหน้ามองเธอพร้อมถามกลับด้วยน้ำเสียงหมองมน

“ในเมื่อเราเองก็รู้ว่าพี่คิดถึงเลลาห์มากขนาดไหน ใจคอยังจะแย่งพี่อีกหรือ”

“...”

“ดูน่าสงสารพอที่เลลาห์จะอยู่ฮ่องกงนานกว่านี้เพื่อพี่รึเปล่า”

“ฉัน...ขอกลับบ้านก่อนนะคะ” เมลิซซาขกธงขาวยอมแพ้ สองประโยคของรุ่นพี่ทำเอากลอกตาจนเกือบจะหมุนเป็นลูกข้าง ถ้าอยู่นานกว่านี้น้ำตาลในเลือดจะต้องพุ่งสูงปรี๊ดทะลุชั้นเมฆแน่ๆ

ทว่าหันหลังเดินไปได้ไม่กี่ก้าวก็พลันตระหนกถึงจุดประสงค์ในการมาของตนเอง จึงหมุนร่างกลับไปเผชิญหน้าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“แต่ฉันมาถึงสนามบินแล้วแท้ๆ ถ้ากลับตอนนี้ก็เปลืองน้ำมันเปล่าๆ ฉันคิดว่าให้เลลาห์ตัดสินใจดีกว่านะคะว่าจะแบ่งเวลาอันมีค่าให้ฉันไหม”

“เมลิซซา...พี่เคยคิดว่าพวกเราอยู่ฝั่งเดียวกันมาตลอด กลายเป็นพี่เองสินะที่คิดผิด”

“รุ่นพี่ไม่อยากจะรู้หรือคะว่าเลลาห์จะเลือกใคร แต่เอ๊ะ! ถ้าเลลาห์

เลือกฉันขึ้นมาจริงๆ รุ่นพี่จะโกรธฉันรีเปล่าคะ อ่าๆๆ” หญิงสาวโบกไม้โบกมือกระเจ้าเย้าแหย่ เผยสีหน้าตื่นเต้นล้นไปกับเรื่องราวที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต

“พี่คงไม่โกรธเราหรอก” ลีออนหรีตาประหนึ่งมองศัตรูของตน รอยยิ้มที่เคยประดับบนใบหน้าหายวับไป

“แหม รุ่นพี่อย่ามองหน้าฉันแบบนั้นสิคะ” ตอนแรกเมลิซซาคิดว่าเขาแค่แยกเขี้ยวขู่เล่นไปแบบนั้น ทว่าพอสบแววตาเย็นเยียบยิ่งกว่าจุดเยือกแข็ง พลันรู้ได้ทันทีว่าเธอไม่น่าหาเรื่องบันทอนอายุขัยตัวเองเลย

“เอ่อ รุ่นพี่คะ...” เสียงหัวเราะสดใสเมื่อครู่เริ่มลั่นระริก ยามมีรอยยิ้ม รุ่นพี่ลีออนก็ดูเป็นคนอบอุ่นน่าเข้าใกล้ แต่เมื่อปราศจากสิ่งที่ว่า... ใบหน้าคมคายแทบไม่ต่างไปจากรูปปั้นเทพมังกรพิโรธ

“...”

“ฉัน... ขาสั่นไปหมดแล้วค่ะ”

กลุ่มผู้โดยสารขาเข้าทยอยเดินออกมาไม่ขาดสาย เพราะเป็นช่วงสุดสัปดาห์ผู้คนจึงหนาตามากกว่าปกติ แต่ถึงจะเป็นเช่นนั้น ในสายตาคนที่มารอรับก็ยังเป็นเรื่องง่ายที่จะแยกแยะระหว่างพลเมืองที่นี่หรือนักท่องเที่ยวผู้มาเยือน

แม้จะอยู่ท่ามกลางผู้คนจำนวนมาก แต่หญิงสาวผู้หนึ่งก็ยังดูโดดเด่นสะดุดตา ร่างบอบบางสวมเครื่องแต่งกายสีดำตลอดทั้งชุด ตั้งแต่แจ็กเก็ตหนัง กางเกงยีนเข้ารูป รองเท้าบูตหัวแหลมข้อสั้น รวมไปถึงกระเป๋าเดินทางขนาดกะทัดรัดที่มีอยู่แค่ใบเดียว จากข่าวสะท้านสะเทือนเมื่อไม่กี่เดือนก่อน คงไม่มีชาวฮังการีคนไหนไม่รู้จักหญิงสาวผู้นี้...

‘เลลาห์ เฉิน’ หรือ ‘เฉินเฟยเฟิง’ หญิงสาวผู้เป็นทั้งน้องสาว

บุญธรรมและคู่หมั้นของ ลีออน เจิน

เมลิซาโบกมือทักทายเพื่อนสนิทที่ไม่ได้พบหน้ากันมาตั้งเกือบเดือน ศิลปะเสื้อผ้าหน้าผมของเธอเรียกความสนใจได้ไม่ยาก ทว่าแวบแรกที่สบดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของอีกฝ่าย...กลับทำเอาเธอเสียวสันหลังวาบ มือที่โบกหย้อยๆ แข็งที่อรวากับโดนคำสาปเมดูซา

เลลาห์ก็คือเลลาห์อยู่วันยังค่ำ หากคิดว่ารุ่นพี่ลีออนมีบรรยากาศเย็นยะเยือกรายล้อมแล้ว สำหรับเพื่อนเธอคนนี้ให้คุณความหนาวเข้าไปอีกห้าสิบเท่า

“ตัวเล็ก”

เมลิซาถูกเสียงทุ่มแสนอบอุ่นปลุกสติกลับคืนมา แน่نونว่าชื่อเรียก ‘ตัวเล็ก’ ไม่ได้หมายถึงเธอ รู้ตัวอีกทีหญิงสาวในชุดสีดำก็มาหยุดอยู่ตรงหน้ารุ่นพี่ลีออน เงยหน้ายิ้มมุมปากเล็กน้อย

“อาหลง” นั่นเป็นชื่อเรียกสนิทสนมที่เพื่อนของเธอใช้เรียกคู่หมั้น

หญิงสาวอ้าปากพะงาบๆ ความจริงเธอคิดจะเอย์ทักทายเพื่อนสนิทให้หายคิดถึง แต่ดูเหมือนหลุดลมหจะมีปัญหาขึ้นมากะทันหัน นับเป็นเรื่องแปลกแท้ๆ ทั้งที่เธอเองก็ได้กินเมนูปลามาตั้งหลายวัน ทำไมถึงรู้สึกเหมือนมี ‘ก้างชิ้นใหญ่’ ฝังมาขวางในลำคอได้นะ

“อะแฮ่ม!” เมลิซาคาระแอมกระไอสองสามทีขณะมองคนรู้จักทั้งสอง เธอพลันอยากจะร้องให้ คู่หมั้นหวานฉ่ำคู่นี้อมยิ้มสบตากันและกัน ไม่เหลือบแลผู้คนหรือบรรยากาศรอบตัวเลยสักนิด

แน่อนอนว่าไม่เห็นร่างและวิญญาณของเธอด้วย...

“เหนื่อยไหมตัวเล็ก” ลีออนเกลี้ยเส้นผมดำขลับจากใบหน้าขาวเนียนของคู่หมั้นไปทัดหู ก่อนก้มลงจูมพิตขอบโฝผมเหนือขมับหลายครั้ง แต่แค่นั้นเหมือนจะยังไม่พอใจ ยังเลื้อนไปจูมพิตหน้าผาก แก้มทั้งสองข้าง ก่อนจบลงที่ปลายจมูกจิ้มลิ้ม

“...” เมลิซซาารู้สึกทึ่งมาก เมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ยังทำหน้าที่
ใส่เธออยู่เลย ตอนนี้ถอดหน้ากากเป็นคนละคนไปแล้ว

“อยากกินกล้วยไม้แน่นๆ จัง อยากชดน้ำซุปร้อนๆ ด้วย” สีหน้า
เย็นชาของเลลาห์หายวับราวกับไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน พลังหลับตา
รับสัมผัสที่ตนเองก็คิดถึงเช่นกัน

“...” เมลิซซายิ่งทึ่งเข้าไปใหญ่ ยกมือทาบอก อ้าปากค้าง เธอ
ตามอารมณ์ของคนตระกูลเงินไม่ทันเลยสักนิด

“กลับไปเดี่ยวเสียทำให้กิน”

“อาหลงฝีมือแย่มาก” ผู้พูดย่นจมูก ก่อนหลุดหัวเราะเสียง
หวานเมื่อถูกหยิกเข้าที่แก้มทั้งสองข้าง

“บันทึกไว้ให้เห็นขอตลอด คิดถึงฝีมือเสียกับออกมาเถอะตัว
เล็ก...” แววดาของสื่อฮอนพรอระยับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเห็นแก้ม
ขาวเนียนของคู่หมั้นแดงก่ำจากความนัยที่รู้กันอยู่แค่สองคน

“อาหลงอย่ามั่นใจในตัวเองให้มากนักเลย เพราะเสียตาย
ทรัพยากรโลกต่างหากถ้าต้องกินทั้งๆ ขว้างๆ”

“ฉันต้องพิสูจน์แล้วว่าเสียมันใจรีเปล่า”

“...” เมลิซซามองหนุ่มสาวสองคนที่กำลังถกเถียงกันเรื่องเมนู
อาหาร ไม่รู้จะเอาตัวเข้าไปแทรกตรงไหนดี

ช่างเป็นคู่รักที่ไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือน ไม่ได้เจอหน้า
กันตั้งนานกลับพูดถึงแต่เรื่องปากท้อง ฟังไปฟังมาเธอก็เริ่มหิวตาม
ทว่ามารยาทที่ดีเธอไม่ควรส่งเสียงแทรก จึงได้แต่ยืนกะพริบตาบริบๆ
รอคอยจังหวะเหมาะสมอยู่อย่างนั้น

แต่เมื่อเห็นทั้งสองหยอกล้อกันไปมา โดยเฉพาะรุ่นพี่ที่เอาแต่
โอบกอด ‘ตัวเล็ก’ ของเขาแบบไม่แคร์สายตาประชาโลก คำถามหนึ่ง
ก็ผุดขึ้นมาในใจ...

จะมีที่ว่างให้เธอเมื่อไหร่กันล่ะ

กอดคอสาวยิ้มอ่อน จะว่าไปเหล่าผู้บริหารของฮ่องกงล้วนแล้ว
แต่มีฝีมือไม่ธรรมดา พวกเขาทำการฟรีเซนต์สถานที่ท่องเที่ยวได้เก่ง
สุดยอด ขนาดอยู่ในสนามบินยังให้บรรยากาศสวนสนุกดิสนีย์แลนด์
มีทุ่งหญ้า มีดอกไม้ มีสายรุ้ง มีตัวการ์ตูนตาหวานวิ่งหัวเราะร่าเต็มไป
หมด เธออยากจะทำมือขึ้นชมจริงๆ

เมลิซซาเคลิบเคลิ้มตาลอยอยู่นาน กว่าที่จะสะดุ้งออกจากภวังค์
ก็ตอนที่เพื่อนสนิทถูกคู้หั่นนุ่มจู๋มมือเดินออกไปไกลเป็นที่เรียบร้อย
รุ่นพี่ลืออัน ‘ซีหวง’ มากเกินไปแล้ว!

“หยุดก่อน! รอด้วย!”

คนถูกทิ้งรีบวิ่งหน้าตั้งตามไป ยกมือเท้าเอวยื่นง้างขวางคนทั้ง
สอง หากไม่ติดว่ากลัวถูกสายตาคมกริบราวใบมีดของรุ่นพี่ลืออันพัน
ร่างขาดเป็นสามท่อน เธอคงเข้าไปแทรกกลางดีดคู้หั่นนุ่มคู้หั่นไปคนละ
ทิศคนละทางให้หายหน้าไปเสีย แต่เพราะทำแบบนั้นไม่ได้ ความผิด
ทั้งหมดจึงถูกโยนให้หญิงสาวที่กำลังขมวดคิ้วงุนงงอย่างคนไม่รู้ชื่อไหน
ชื่อไหน

“เลลาห์ จีน! ใจคอเธอจะลืมเพื่อนที่ดีอย่างฉันได้ลงคอเลย
หรือ เธอจะใจร้ายเกินไปแล้วนะ!”

ดูเหมือนเจ้าของชื่อฟังตระหนกได้ว่ามีก้างขวางคอสีฟ้าสเทลอยู่
ด้วยมาตั้งแต่ต้น คงเพราะไม่คิดว่าเมลิซซาจะออกมาจับในสภาพนี้
หลังจากกวาดมองขึ้นลงจึงค่อยหลุดอุทานออกมา

“นี่...คอลเล็กชันใหม่หรือ สดใสสมกับเป็นช่วงฤดูใบไม้ผลินะ”
เลลาห์พิจารณาทางเงลายทางสีเหลืองอ๋อยด้วยแววตาหวั่นวิตก
เพราะเธอเป็นหนึ่งในไม้แขวนเสื้อของแบรนดี้เพล้ ซา โซ นั่นก็
หมายความว่าชุดที่อยู่ตรงหน้าจะต้องมาอยู่บนร่างเธอด้วย

“แต่ถ้าเธอไม่โกรธ ฉันขอถอนตัวออกจากการเป็นไม้แขวนเสื้อ
ตอนนี้ยังทันรีเพล่า”

“ไม่ได้! ต่อให้ฉันทำชุดสีรุ้งเธอก็ต้องใส่ ใครใช้ให้เธอมาเป็นเพื่อนรักของฉันกันล่ะ” เมลิซซาหน้ามูย ถึงจะเข้าใจแววตาขยาดของเพื่อนก็เถอะ แต่ในฐานะดีไซเนอร์และฐานะเจ้าของแบรนด์เสื้อผ้า ต่อให้เธอหยิบนั่นจับนี้มายั่วรวมกันจนละ เธอก็ยังจะเข้าข้างตัวเองว่ามันเป็นศิลปะที่งดงาม

“ฉันฉันขอลดสถานะเป็นคนรู้จักก็ได้ ถ้าคอลเล็กชันหน้าดูเข้าท่ากว่านี้ฉันจะกลับมารักเธอเหมือนเดิม” ผู้พูดคลีโย้มุมปากกรวกับกำลังล้อเล่น แต่คนที่รู้จัก เลลาห์ เงิน ย่อมรู้ดีว่าเธอจะทำตามที่พูดอย่างแน่นอน

“หน้อย! เธอเนี่ยมัน...” ดีไซเนอร์สาวมองค้อน ทว่ายังไม่ทันได้ตอบ ดวงตากกลมโตกลับเลื้อบไปเห็นผู้โดยสารอีกชุดที่เพิ่งเดินออกมา

ท่ามกลางผู้คนมากมาย...มีคนหนึ่งทำให้เมลิซซาใจเต้นรัวแรงแบบไม่มีสาเหตุ มือบางยกขึ้นขยี้ตาแรงๆ หลายทีเพื่อให้แน่ใจว่าตนเองไม่ได้มองผิดไป แต่ยังไม่ทันได้คำตอบว่าใช่ ‘เขา’ หรือไม่ กลับถูกขัดสมาธิจากเสียงแหบมีอายุ

“คุณเงิน คุณหนูเงิน”

เมลิซซาสะดุ้งโหยง การที่คนคนนี้นักล้าทกรุ่นฟี่ลีออนและเลลาห์แสดงว่าต้องอยู่ในแวดวงธุรกิจหรือไม่ก็แวดวงสังคม ดังนั้นเธออาจจะรู้จักเธอก็ได้

ด้วยศักดิ์ศรีหนักอึ้งของคุณหนูที่จะไม่ยอมเสียหน้าให้คนอื่นเห็นตนเองในสภาพนี้ ร่างในชุดหลากหลายสีสันรีบเปลี่ยนตำแหน่งไปหลบหลังเพื่อนสาว แต่โชคร้ายที่เลลาห์ตัวเล็กเกินกว่าจะเป็นโล่กำบังให้เธอได้มิด จึงต้องกีดกันย้ายตำแหน่งไปหลบหลังรุ่นพี่ลีออนแทน แน่แน่นอนว่าเพื่อนสุดที่รักมองไม่คลาดสายตา สองคนนี้อยู่ห้วงพอกัน ไม่แน่ว่าพอลับตาคน เธออาจถูก เลลาห์ เงิน ฉีกอกข้อหาตะต๋องคู่หมั้นสุดที่รัก

โดยพลการก็ได้

“ผู้อำนวยการเหวิน” ลีออนหักท่ายกลับ มุมปากยกโค้งขึ้นเล็กน้อยเพื่อไม่ให้ดูห่างเหินจนเกินไป

ถึงจะเคยพบหน้าค่าตากันนับครั้งไม่ถ้วน และถึงอายุจะห่างกันหลายสิบปี แต่ ‘ปีเตอร์ เหวิน’ ก็ยังรีบค้อมตัวรับด้วยท่าทางเกรงอกเกรงใจ ก่อนหันไปทางหญิงสาวที่สวมเครื่องแต่งกายสีดำตลอดทั้งร่าง

“คุณหนูเงินเพิ่งกลับมาถึงฮ่องกงหรือครับ”

“สวัสดิ์ค่ะผู้อำนวยการเหวิน ไม่ได้เจอกันนานเลยนะคะ ฉันเพิ่งมาถึงเมื่อครูเองค่ะ” เลลาร์คลี่ยิ้มสุภาพ ก้มหน้าทักทายเล็กน้อยตามมารยาท

ชายวัยกลางคนยิ้มรับก่อนจะย้ายสายตาไปมองมนุษย์หลากหลายที่กำลังลุลลุลูกนอนอยู่ด้านหลัง ใบหน้าปรากฏเครื่องหมายคำถาม

เลลาร์ถอนหายใจ แน่ละสิ...แต่งตัวเห็นสะดุดตาตั้งแต่ร้อยเมตรแบบนี้ใครจะไม่ได้ให้ความสนใจบ้าง แต่ก็ช่วยเพื่อนด้วยการหาเรื่องมาเบี่ยงประเด็น

“ว่าแต่ผู้อำนวยการเหวินมารับใครหรือคะ”

ปีเตอร์ เหวิน พลันรู้ว่าตนเองออกจะเสียมารยาท จึงรีบดึงความสนใจกลับมายังทนายผู้มีอิทธิพลดังเดิม

“ผมมารับตัวแทนหุ้นส่วนที่มาจากประเทศไทยนะคะ” หลังจากให้คำตอบก็เบี่ยงกายไปด้านข้าง ยกไม้ยกมือเพื่อให้บุคคลที่เขาตั้งใจมารับมองเห็นได้อย่างชัดเจน

“นั่นฉันกับลีออนไม่รบกวนแล้วค่ะ ค่อยเจอกันใหม่นะคะ”

“ไม่เลยครับ ผมต่างหากที่เป็นฝ่ายรบกวนคุณทั้งสอง” ปีเตอร์ เหวิน รีบปฏิเสธเป็นพัลวัน ก่อนจะผายมือตรงไปยังประตูทางออก “ขั้บรกระมัดระวังนะคะ”

เลลาร์เอื้อมมือไปดึงแขนเพื่อน แต่อีกฝ่ายกลับทำตัวแข็งขึ้น

‘ไม่ยอมขยับ’ ดังนั้นเธอจึงมีโอกาสได้เห็นผู้มาใหม่ไปโดยปริยาย

‘ตัวแทนหุ้นส่วนจากประเทศไทย’ เดินทางถึง เขาเป็นชายหนุ่ม อายุไม่เกินสามสิบ ตัวสูงประมาณร้อยแปดสิบห้า ผิวขาวเหลือง แต่งตัวเรียบง่าย สวมแว่นตาทรงรี ตัดผมทรงทรงต่ำ มองเผินๆ แทบไม่มีอะไรน่าสนใจเลยสักนิด

ชายหนุ่มคนดังกล่าวหันมองเลลาห์เช่นกัน เขาเห็นแวบๆ ว่าเป็นผู้หญิงสวยมากคนหนึ่ง แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไร...กลับมีกำแพงหนา สีส่นเงินเดินขึ้นมาขวางสายตา อีกทั้งยังปล่อยรังสีไม่พอใจออกมาจางๆ

เขาสบดวงตาคมกริบสีดำสนิทของบุคคลที่ดูไม่ธรรมดาอยู่ชั่วครู่ ก่อนจะเป็นฝ่ายก้มหน้าหนี ฐานะอย่างเขาไม่ควรที่จะสร้างปัญหาใดๆ ทั้งสิ้น

“สวัสดีครับคุณเหมร์ชต์” ปีเตอร์ เหวิน ก้าวขึ้นหน้าไปจับมือทักทายผู้มาใหม่

“ขอบคุณที่มารับนะครับผู้อำนวยการเหวิน” ชายหนุ่มเจ้าของชื่อ ‘เหมร์ชต์’ ตอบกลับภาษาจีนกวางตุ้งแบบที่ชาวฮ่องกงใช้ชัดถ้อยชัดคำ พลางค้อมศีรษะลงเล็กน้อยด้วยความเกรงใจ

ผ่านไปครู่ใหญ่ เหมร์ชต์ยังรู้สึกถึงสายตาที่จับจ้องบนร่าง เขาหลบมองชายหนุ่มในชุดสูทน้ำเงินก็พบว่าอีกฝ่ายเบือนหน้าไปทางอื่น แต่ที่แขนกลับมีนิ้วขาวๆ แปรนิ้วจับอยู่ และมีคนผู้หนึ่งชะโงกหน้าจ้องเขาตาไม่กะพริบ แม้อีกฝ่ายจะสวมแว่นหนาเตอะและสวมมาส์กปิดบังใบหน้า แต่ดูจากทรงผมก็พอจะเดาได้ว่าเป็นผู้หญิง

เขามองทะลุแว่นหนาเตอะนั้น อาจเพราะผิวหน้าของอีกฝ่ายขาวซีดราวกับถูกแช่แข็งมาเป็นสิบปี มันจึงยิ่งขับเน้นดวงตาสีน้ำตาลเข้มกลมโตและขอบตาแดงทำให้ดูน่ากลัวมากขึ้นไปอีก

ก่อนหน้านั้นเขาเผอิญไปลบหลู่ใครรีเป่ล่านะ...

“คุณเหมรัชต์พูดจาห่าเงินไปได้ คนกันเองแท้ๆ” บุรุษวัยกลางคนตอบ่าหาของคนหนุ่มพลางหัวเราะ ก่อนจะแนะนำผู้มาใหม่แก่ทายาทผู้มีอิทธิพลของฮ่องกง

“คุณเงิน คุณหนูเงินครับ นี่คุณ ‘เหมรัชต์ บัณฑิตนาสน์’ ตัวแทนหุ้นส่วนจากประเทศไทยที่ผมพูดถึง” เขาปฏิบัติตามมารยาทพื้นฐานได้อย่างไม่มีขาดตกบกพร่อง คนที่มีสถานะทางสังคมต่ำกว่าจะต้องถูกแนะนำให้แก่ผู้ที่มีสถานะทางสังคมสูงกว่าเสมอ

ทว่าเหมรัชต์กลับรู้สึกไม่ค่อยสบายใจเมื่อถูกแนะนำให้รู้จักกับคนแค่สองคน...

ชายหนุ่มพลันสงสัยว่าคนอื่นๆ เห็นแบบที่เขาเห็นหรือไม่ ทำไมทุกคนดูนิ่งสงบเหมือนไม่มีอะไรผิดแปลก ทั้งๆ ที่คุณเงินมีมือขาวขีดเกาะแขนอยู่ และพอเฉลอสบตากับผู้หญิงหน้าขาวคนนั้น แม้แต่เขาที่เคยบวชเรียนมาแล้วก็ยังอดขนลุกไม่ได้

โชคดีที่เขาแสดงความรู้สึกไม่เก่งมาตั้งแต่ไหนแต่ไร อีกทั้งยังเชื่อวิทยาศาสตร์มากกว่าเรื่องลึกลับ ความคิดเหลวไหลจึงถูกจำกัดพื้นที่อยู่แค่นิ้วหัว เขาเข้าไปจับมือทักทายกับคุณเงินพลางก้มหน้าเล็กน้อยเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายรู้สึกว่าเขาดีตนเสมอ

“เป็นเกียรติที่ได้พบหน้าคุณเงิน”

“เช่นกันครับ” ครั้งแรกก็อ่อนรู้สึกไม่พอใจอยู่บ้างที่คนต่างชาติผู้นี้กล้าจ้องคิ้วหน้าของเขาไม่วางตา แต่ผู้ชายมักจะมีความรู้สึกบางอย่างที่เดาทางกันได้ และเมื่อฝั่งนั้นแสดงความรู้สึกผิดอย่างตรงไปตรงมา เขาก็ไม่ควรถือสาหาความอย่างพวกคิดเล็กคิดน้อย

เหมรัชต์ก็อมศีระะให้หญิงสาวที่ถูกเรียกว่าคุณหนูเงินแทนการจับมือทักทาย หญิงสาวเองก็ทำแบบเดียวกัน ดังนั้นจึงถือว่าการแนะนำตัวในครั้งนี้ผ่านไปอย่างราบรื่น

ก่อนที่คุณเงินและคุณหนูเงินจะจากไป เขาได้มีโอกาสสบ

ดวงตากลมโตสื่อน้ำตาลเข้มคูนั่นอีกครั้ง ผู้หญิงคนนั้นทำท่าเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง แต่กลับถูกคุณหนูเงินดึงแขนลากตามไปเสียก่อน

“คุณเหมรัชต์ ผมเองก็ลำบากใจที่จะพูด แต่คุณหนูเงินเป็นคู่หมั้นของคุณเงิน การที่คุณมองตามเธอไป...คุณเงินอาจจะไม่พอใจเอาได้นะครับ” ปีเตอร์ เหวิน เอ่ยเตือนเสียงกระซิบ ไม่มีใครในฮ่องกงไม่รู้ว่าก๊องทงไบหยกทั้งสองรักมันกันมากแค่ไหน คนที่เข้าไปแทรกอาจจะหัวหลุดเอาได้ง่ายๆ

ระยะห่างของเหมรัชต์และผู้หญิงปริศนาไกลจากกันเรื่อยๆ ทว่าพวกเขาทั้งสองกลับยังคงจ้องมองกันและกันอยู่อย่างนั้น

“ผมไม่ได้มองคุณหนูเงินครับ” ในที่สุดเหมรัชต์ก็ให้คำตอบเมื่อปราศจากเงาหลังของทั้งสามคน

ปีเตอร์ เหวิน ทำหน้าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง บุรุษหนุ่มแน่นที่ไหนจะไม่ชมชอบผู้หญิงสวย ดังนั้นจึงอดตั้งคำถามไม่ได้

“ถ้าไม่ได้มองคุณหนูเงิน แล้วคุณมองใครหรือครับ”

เหมรัชต์เงยไปชั่วอึดใจ ก่อนจะดึงตนเองให้กลับมาสู่โลกแห่งความเป็นจริง

“ไม่มีอะไรครับ พวกเราไปกันเถอะครับ”

โลกนี้มันไม่มีเรื่อง ‘บังเอิญ’ ถึงเพียงนั้นหรอก...

กลวิธีที่ 2

น้ำหนึ่งหยด

“เธอเห็นเหมือนที่ฉันเห็นใช่ไหม นั่นเขา! เป็นเขาจริงๆ ด้วย! ในที่สุดฉันก็หาเขาเจอจนได้!” เมลิซซาพูดเร็วด้วยความตื่นเต้น ดวงตากลมโตแวววาวไปด้วยไอน้ำ

“ยายตัวส่าย ปล่อยเดี๋ยวนี้นะ!” ขณะที่พูดก็ทำท่าจะสะบัดแขนที่ถูกเพื่อนจับกุมออกเพื่อวกกลับเข้าไปในอาคารผู้โดยสาร แต่เพราะรุ่นพี่ลื้ออนเดินตามหลังมาติดๆ จึงต้องหยุดพฤติกรรมใช้ความรุนแรงเอาไว้ก่อน หากเธอสะบัด ‘ตัวเล็ก’ ของรุ่นพี่ทิ้งแล้วละก็ ตัวเธอเองอาจได้โบยบินขึ้นฟ้าแข่งกับเครื่องบินหลายสิบลำ เมื่อปราศจากทางเลือกจึงได้แต่หันมามองคอยติดตามเข้าไปในอาคารจอดรถ

“คนที่เธอลงทุนลงแรงตามหาแทบตาย คือ...ผู้ชายคนนั้นแหละ” ถึงจะรู้สึกประหลาดใจว่าโลกมันจะมีเรื่องบังเอิญถึงเพียงนั้นเสีย แต่สีหน้าของเลลาห์ก็ไม่เปลี่ยนแปลงเลยสักนิด

“นี่ หัดเรียกคนอื่นให้มันดีๆ หน่อย เขาเองก็มีชื่อ แถมเพราะด้วย จะมาเรียกนั้นนี่เหมือนสิ่งของได้อย่างไร” คำว่า ‘ผู้ชายคนนั้น’ ราวกับคบเพลิงปลุกพลังบ้าดีเดือดในตัว หญิงสาวในชุดสีเขียวเหลืองจิ้มไหล่เพื่อนเบาๆ เหมือนอาจารย์สั่งสอนมารยาทแก่ลูกศิษย์

“ชื่ออะไรนะ อาหลงจำชื่อผู้ชายคนเมื่อกี้ได้รึเปล่า” เลลาห์หัน

ไปถามคุณหมั้น นอกจากไม่ได้คำตอบ ยังถูกดวงตาสีดำสนิทคาดโทษ กลับมา

“หิ! ความจำระยะสั้นเธอพังไปแล้วหรือเขาชื่อ ‘หามมะราส’” เมลิซซาตอบด้วยน้ำเสียงม่นอกม่นใจ ถึงตอนนั้นจะตกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูก ทว่าเธอไม่มีทางเลือกของเขาย่างแน่นอน

“เธอก็รู้ว่าฉันจะเจอเขามันไม่ใช่เรื่องง่าย ฉันขอแค่ห้านาที สัญญาว่าจะรีบไปรีบกลับ” หญิงสาวหลุบมองมือที่เอาแต่จับแขนแน่น ไม่ยอมปล่อย เมื่อไม่อาจใช้กำลังขัดขึ้นก็ได้แต่ตอรองเสียงค่อย อาศัยความน่าสงสารเข้าสู่

“ฉันเองก็ไม่ได้อยากจะขัด แต่เธออุตส่าห์ตามหา ‘คุณหามมะราส’ มาตั้งนาน ลงทุนลงแรงไปตั้งเท่าไร แน่ใจนะว่าจะไปเจอเขาในสภาพนี้” เลลาห์พิจารณาคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า ตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้ามีส่วนไหนไม่ยุ่งเหยิงบ้าง ไซ้ว่าเธอจะมองโลกในแง่ร้ายตัดสินคนที่เปลือกนอก แต่หลักฐานทางวิทยาศาสตร์หรือผลการวิจัยมากมายที่สนับสนุนว่า ‘เฟิสต์อิมเพรสชัน’ เป็นสิ่งสำคัญ หลายครั้งที่สามารถกำหนดรูปแบบความสัมพันธ์ของคนสองคนได้เลย

“แล้วหลังจากนี้ฉันจะแต่งตัวสวยๆ ไปเจอเขาได้ที่ไหน เธอคิดว่าการตามหาใครสักคนมันง่ายนักหรือ ฉัน...ฉันแค่อยากขอบคุณเขาก็เท่านั้นเอง” คนถูกขัดใจเชิดหน้าเถียงอย่างไม่ยอมแพ้ แม้ลิ้ๆ จะเห็นด้วยกับคำพูดเหล่านั้นอยู่มากก็เถอะ

“หลังจากนี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากแล้ว เธออยากเจอเขาตอนไหนก็ได้เจอ แคหาตารางนัดหมายของผู้อำนวยความสะดวกไม่ใช่เรื่องเหลือปากว่าแรงหรือมั้ง”

“ยายคนขวางโลก! ทำไมเธอพูดเหมือนทุกอย่างเป็นเรื่องง่ายอีกแล้ว ฉันไม่ได้รู้จักผู้อำนวยความสะดวกหรือนะหรือนั่นสักหน่อย จะสรรหาเหตุผลที่เข้าท่าอะไรไปสืบตารางงานของเขา เธอไม่กลัวคนมองว่าฉัน

เป็นโรคจิตหรือยังงัย”

“คุณหนูๆ นี่เธอล้อเล่นรีเปล่า เธอไม่รู้จ้ะ ปีเตอร์ เหวิน จริงๆ เหรอ”

“แล้วทำไมฉันต้องรู้จ้ะด้วย เขาทำคุณงามความดีอะไรฉันถึงต้องจำเขาได้”

เลลาห์ขมวดคิ้วสบตาคู่หมั้น แม้แต่ลีออนที่นิ่งฟังมาตลอดยังเผลอหลุดหัวเราะ

“มีเรื่องอะไรตลกเหรอะรุ่นพี่ เล่าให้ฉันฟังได้ไหมคะ ฉันเองก็อยากเข้าใจด้วย” เมลิซซาหน้าอ พาลใส่ทุกคนที่ขัดขวางพรหมลิขิต

เธอไม่เข้าใจว่าทำไมทั้งสองคนถึงคิดว่าเธอจะต้องรู้จ้ะ ปีเตอร์ เหวิน อะไรนั่น ใช่ว่าอีกฝ่ายจะไม่รู้ว่าวันๆ เธอขลุกอยู่แต่ในสตูดิโอ จริงอยู่ที่เธอออกงานสังสรรค์กับบิดามารดาบ้างเป็นครั้งคราว และด้วยฐานะที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดคงเรียกความสนใจจากคนส่วนใหญ่ได้ไม่ยาก แต่ใครมันจะจำชื่อคนที่เข้ามาทักทายได้ทั้งหมด ถ้าเธอไปรู้จักคนที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับชีวิตแบบนั้นสิถึงจะเป็นเรื่องแปลก

“เมื่อก่อนเรายังเคยแอบชอบลูกชายของ ปีเตอร์ เหวิน ที่เรียนอยู่ห้องเดียวกับพี่ไม่ใช่หรอ ไม่น่าเชื่อว่าหลายปีผ่านไป...รักแรกจะกลายเป็นคนแปลกหน้าซะแล้ว” ลีออนรื้อฟื้นความหลังทั้งรอยยิ้มสีหน้าฉายความเอ็นดูปนตลกขบขัน

“ลูกชายของ...ปีเตอร์ เหวิน?”

“ใช่ ปีเตอร์ เหวิน เขาเป็นมือซ้ายของประธานใหญ่แห่งขุนเปา-กรุป บริษัทโลจิสติกส์อันดับหนึ่งของฮ่องกง”

“...”

“ต้องให้พี่บอกใหม่ว่าท่านประธานใหญ่ของขุนเปากรุปเป็นใคร” ทั้งเขาและคู่หมั้นประสานเสียงหัวเราะเมื่อเห็นคนบางคนหน้าเงื่อนงำเรื่อยๆ ท่าทางอหังการเมื่อครู่หดลงเหลือสองนิ้ว

“...”

“ทำหน้าแบบนี้พอจะจำได้แล้วสินะ ก็ดี...เพราะพี่เองคงไม่รู้ประวัติของท่านประธานใหญ่ดีเท่าเรา”

เป็นไปตามคาด...เมื่อรุ่นพี่ลือนไม่ยอมยกเลาให้
เมลิซซาจึงต้องตรงดิ่งกลับบ้านอย่างไม่มีทางเลือก

ตอนกำลังเดินเข้าบ้านเธอเห็น ‘ท่านประธานใหญ่แห่งขุนเปา-กรุป’ นั่งอ่านหนังสือพิมพ์พลางจิบชาอยู่ที่ศาลากลางสวน ใบหน้าเล็กแต่งำเพราะความอับอายเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งประสบพบเจอมา

ท่านประธานใหญ่แห่งขุนเปากรุ๊ปคือใครนะหรอ
คือคนที่เธอพึ่งยั่วโมโหไปเมื่อเช้านี้เอง!

หลังจากคิดวิเคราะห์แผนการที่ควรลงมือในหัวอยู่พักใหญ่เมื่อรวบรวมความมั่นใจแล้วจึงค่อยเดินเข้าไปเกาะแขนอันบิดาเหมือนทุกที

“ป้า ปากินข้าวรึยัง หนูแวะซื้อขนมร้านโปรดของป้าเข้ามาด้วย ให้คนเอาไปจัดใส่จานแล้ว”

“อืม” เจ้าบ้านตระกูลคู่ตอบโดยไม่ละสายตาไปจากหน้ากระดาน

“โอป้า หนูไม่เคยคิดจะเถียงป้าจริงๆ นะ แค่ว่าเรื่องพวกเราความเห็นต่างกัน เลยคุยกันเสียงดังไปนิดนึง” เมลิซซาเกยคางบนตักบิดาพลางบ่นงูบงิบ ทำนิ้วโป้งกับนิ้วชี้บีบเข้าหากันเพื่อประกอบคำอธิบาย ขณะที่ในใจก็ตั้งข้อสงสัยว่าถ้าเมื่อเช้าเธอยอมอ้าแขนรับฝ่ามืออรหันต์ลึกลับสองฝ่ามือ บิดาจะอารมณ์ดีกว่านี้รึเปล่า

“ป้า หนูมีเรื่องสงสัย” เมื่อเห็นว่ามัวแต่รื้อฟื้นอดีตไปก็เสียเวลาเปล่า จึงค่อยๆ ตะล่อมเข้าประเด็น

“ว่ามา”

“ป้าว่าพนักงานที่บริษัทป้ารู้จักหนูรีเปล่า ป้าเคยเอารูปหนูไปแขวนโชว์ที่บริษัทใหม่”

“ไร้สาระ คนไม่ทำงานทำการอย่างแกใครเขาจะไปจำให้หนักสมอง” อุ้งเหิงพลิกหน้าถัดไป ไม่สนใจบุตรสาวที่ออกเสียงอยู่ด้านข้าง

“หนูก็ว่าอย่างนั้นแหละ ป้าของหนูยุติธรรมที่สุดในโลก วัดคุณค่าของคนจากผลงานที่เขาทำ หนูที่วันๆ ไม่ทำประโยชน์อะไรให้บริษัทก็ไม่ต้องใช้ฐานะลูกสาวของป้าไปเหยียบหัวข้ามหน้าข้ามตาคนอื่น ป้าทำถูกต้องที่สุดแล้ว หนูเห็นด้วยมากๆ หนูภูมิใจที่สุดที่ได้เกิดเป็นลูกสาวของป้า”

เมลิซซาไม่แปลกใจกับคำตอบเท่าใดนัก จริงอยู่ที่เธอกลับฮ้องกงมาได้ปีเศษ แต่ก็เคยเป็นข่าวขึ้นหน้าหนึ่งแค่ครั้งเดียว แถมสองวันต่อมามีข่าวสะเทือนฮ้องกงชิงพื้นที่สื่อไปทั้งหมด ดังนั้นนอกจากนักธุรกิจสำคัญๆ เหล่าคนในแวดวงชั้นสูง พวกคนในวงการบันเทิง พวกนักข่าวและดาราช่องที่เคยเจอหน้ากันบ้าง หรือพวกพนักงานตามห้างร้านที่เธอไปใช้บริการด้วยบ่อยๆ เธอค่อนข้างมั่นใจว่าประชาชนคนทั่วไปไม่รู้จักเธอเลยสักนิด

อืม...มันก็ควรจะเป็นอย่างนั้น เธอไม่ใช่ดาราดังนี่นะ

“มีอะไรก็พูดมา ไม่ต้องชักแม่น้ำเจียงให้เสียเวลา”

“หนูอยากไปเดินเล่นที่บริษัทคะป้า ไปแบบเงียบๆ แบบไม่ให้ใครรู้ว่าหนูเป็นลูกป้า คือหนูไม่อยากให้พนักงานเกร็งจนทำอะไรไม่ถูก หนูแค่อยากไปเดินดูเฉยๆ ว่าหลายปีมานี้มีอะไรเปลี่ยนแปลงบ้าง หนูสัญญาว่าจะไม่ก่อเรื่องและไม่สร้างปัญหาปวดหัว ป้าอนุญาตหนูนะ”

สวป!

อุ้งเหิงพับหนังสือพิมพ์อย่างแรง ถลึงตาจนแทบจะหลุดออกจากเบ้า ร้อยวันพันปีบุตรสาวไม่เคยอยากยุ่งเกี่ยวกับธุรกิจของเขา แต่วันนี้กลับมาเกาะแขนเกาะขาาร้าร้องว่าอยากไปเดินเล่น!

ไปเดินเล่น!

เจ้าบ้านตระกูลอุ้มแทบลมจับ ออากงยหน้าถามเบื่องบนว่าชาติที่แล้วตนไปก่อกรรมทำเข็ญอะไรไว้ ไม่มีบุตรชายสืบสกุลไม่ว่า แต่บุตรสาวเพียงคนเดียวก็ขยันหาเรื่องเหนื่อยใจมาให้ไม่เว้นแต่ละวัน

“ตอนที่ฉันสั่งให้แกไปเรียนบริหาร แกก็ยังจะแอบเรียนศิลปะบ้างอะไรนั่น เรื่องเปิดแบรนต์เสื้อผ้าไร้ประโยชน์นั้นก็เหมือนกัน ห้ามเท่าไรก็ไม่ฟัง ตอนนี้แกยังจะกล้าเอาเรื่องไร้สาระเข้ามาที่บริษัท กลัวฉันไม่แก่ตายเหรอ!”

“แหม ป้าของหนูยังหนุ่มยังแน่น ยังมีแรงอยู่ให้หนูกวโนใจป้าไปอีกร้อยปี” เจ้าของดวงตาเป็นประกายยิ้มกว้างอวดฟันครบทั้งสามสิบสองซี่ ออกแรงบีบๆ นวดๆ ต้นแขนของบิดาไม่หยุดมือ

ก่อนจะแยกกับเลลาห์และรุ่นพี่ลีออน ทั้งสองให้ความคิดเห็นว่า ในเมื่อ ‘คุณهامมะราส’ เป็นตัวแทนหุ่นส่วนจากประเทศไทยของ ชุนเป้ากรุป เธอควรต้องดีใจที่ทุกอย่างมันง่ายขึ้น

มองเผินๆ มันก็อาจจะง่ายขึ้นแหละ แต่อะไรที่อยู่ในบริษัทมีหรือจะเล็ดลอดสายตาของท่านประธานใหญ่ไปได้ หากเธอแอบทำอะไรลับๆ ล่อๆ เรื่องจะต้องถึงหูบิดาอย่างไม่ต้องสงสัย ด้วยสายเลือดความเป็นพ่อลูกอันเข้มข้น เธอเดาใจบุพการีได้เหมือนอ่านใจตนเอง หากเธอไปเที่ยวได้เที่ยวชื้อเขาคอนันแบบไม่มีเหตุผล บิดาของเธอจะต้อง ‘ดีด’ เขาลุดจากวงโคจรชีวิตเธออย่างแน่นอน ดังนั้นเธอจะเข้าไปที่บริษัทอย่างตรงไปตรงมา จะได้ไม่ถูกจับจ้องพฤติกรรมมากนัก

“โอป้า! ป้าลองคิดดูดีๆ นะคะ ถ้าหนูไปที่บริษัทแล้วเกิดชอบขึ้นมา หนูจะได้เริ่มต้นเรียนรู้งานที่นั่นเลย ป้าเองก็อยากให้แบบนั้นไม่ใช่เหรอ”

“ฮิ! คนไร้ประโยชน์อย่างแกจะทำอะไรได้ มีแต่จะทำฉันขาดทุนนะสิ”

“ถ้าป้าไม่ให้โอกาสหนูแล้วใครจะให้ หนูมีป้าเป็นป้าคนเดียวนะ หรือว่าป้าไม่รักลูกสาว...โอ๊ย!” ยังไม่ทันได้เริ่มบีบน้ำตาเรียกความสงสาร กลับถูกข้อนิ้วแข็งๆ เขกหน้าผากดังโป๊ก แรงมากพอที่จะทำให้เธอเห็นดาววิ้งๆ ลอยอยู่บนหัว

“ป้า! หนูเจ็บนะ!”

“ฉันที้ให้แกเจ็บ ถอยไป! อย่ามาเกะกะแข่งขา!”

หญิงสาวร้องโอดครวญ คลำหน้าผากบ่อยๆ กว่าที่ตั้งสติได้ บิดาก็ลุกเข้าบ้านไปแล้ว เธอรีบเติมพลังฟื้นตัวโดยเร็ว ก่อนจะติดสปีดวิ่งตามไปติดๆ

“ป้า! ใ้หนูไปบริษัทป้านะ ถ้าป้าไม่ยอมรับปากตกลงละก็ หนูจะไปแจ้งมูลนิธิเด็กและสตรีว่าป้าตีลูก!”

พลั๊ก

เมลิซซาทั้งตัวลงบนเตียงทั้งที่ยังสวมชุดคลุมอาบน้ำ เส้นผมเปียกชื้นแผ่กระจายทั่วที่นอน หนึ่งวันหนึ่งคืนหลังจากนี้เธอจะต้องเคลียร์งานที่ค้างไว้มากที่สุด วันจันทร์จะได้ไปเดินเล่นที่บริษัทโดยไม่ต้องมาห่วงหน้าพะวงหลัง

ใช่...หลังจากเกาะเกาะบิดาอยู่ก่อนวัน ในที่สุดเธอก็ได้ในสิ่งที่ปรารถนา

ร่างบางเอี้ยวตัวไปเปิดลิ้นชัก หยิบกล่องสี่เหลี่ยมจัตุรัสสีขาวออกมาข้างนอก ดูจากสถานที่จัดเก็บ ผู้คนต้องเดาว่าข้างในบรรจุของมีค่า ทว่าเมื่อเปิดฝากล่อง...กลับพบเพียงเสื้อหนึ่งตัวและผ้าเช็ดหน้าอีกหนึ่งผืน

ที่จริงมันควรจะมีมากกว่านี้ แต่ส่วนหนึ่งถูกแม่บ้านโยนทิ้งโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เพราะสภาพเก่าเก็บเกินเยียวยา ช่วงนั้นเธอุ่นวายกับปัญหาหลายเรื่อง กว่าที่จู้ตัวว่าของสำคัญหายไปก็ตามคืนมาไม่

ได้แล้ว

มองในแง่ดี ต้องขอบคุณแม่บ้านที่ยังอุตสาหะเหลือไว้ให้ตั้งสอง
ชั้น

มือขาวเนียนลูปไล้ของในกล่อง ทั้งที่ไม่ใช่ของมีหยัหรือมีราคา
อะไร แต่กลับมีน้ำหนักต่อจิตใจมากกว่าเครื่องใช้ราคาแพงที่รายล้อม
รอบตัว โดยเฉพาะเมื่อนึกถึงเจ้าของมัน ริมฝีปากอวบอิมพลันประดับ
รอยยิ้มกว้าง

‘แนะนำตัวก่อนอย่างที่สัญญาเอาไว้จริงๆ ด้วย...’

สี่เดือนก่อนหน้า

30 ธันวาคม

คืนนี้คลับหรูของฮ่องกงครึกครื้นยิ่งกว่าทุกวัน อาจเพราะที่นี่ถูก
ผู้มีอิทธิพลบางคนเลือกใช้เป็นสถานที่จัดงานปาร์ตี้เอกซ์คลูซิฟ นับ
เป็นการรวมตัวของเหล่าบุคคลมีชื่อเสียงที่ตอบรับคำเชิญมาร่วมฉลอง
กันอย่างอุ่หนาผาด้ง ทุกตารางนิ้วมีผู้คนเปียดเสียด มีเครื่องดื่มราคา
แพง มีเสียงเพลงและแสงไฟระยิบระยับ มีบรรยากาศเป็นใจให้แก่หนุ่ม
สาวเปลี่ยวเหงาได้มีโอกาสลักลอบส่งสายตาโดยไม่มีใครมาคอยจับผิด
มันควรจะเป็นเช่นนั้น ก็น ดีม ฉลอง และจบลงที่อาการเมาค้าง
ในรุ่งเช้า ทว่าคืนนี้ ‘ตอนจบ’ กลับแตกต่างออกไป ต่างอย่างที่ไม่ไม่มีใคร
คาดคิด...

กริ่งง!

“ไฟไหม้!”

“กรีด!”

เสียงสัญญาณเตือนอัคคีภัยส่านไปกับเสียงกรีดร้อง ผุ่ชนต่าง
เปียดเสียดแย่งกันออกจากประตูแคบกันอลหม่าน นาที่นี้ผู้คนกลับสู่
สัจธาตญาณเอาตัวรอด ไม่มีใครห่วงรักษาหน้าตาหรือว่าภาพลักษณ์

พนักงานในคลับตรงไปตรวจสอบจุดที่เป็นต้นตอของสัญญาณเตือน โชคดีที่ไม่ได้เกิดเหตุเพลิงไหม้จริงๆ ทั้งหมดเป็นเพียงเรื่องเข้าใจผิด

ทว่าคนที่ออกไปแล้วก็ออกไปเลย แต่ก็มีคนที่ยังไม่ผ่านประตูบางส่วนเลือกกินดื่มอยู่ที่นี้ต่อ พวกเขาต่างตั้งข้อสงสัยว่าอาจมี ‘คนเมามือบอน’ ไปยุ่งกับสัญญาณเตือนไฟไหม้จนทำให้ทุกคนหวั่นวุ่นวายไปหมด แน่แน่นอนว่าบุคคลผู้นั้นกำลังถูกกดดันสาปแช่งจากคนทั้งคลับ

และบางครั้งกฎแห่งกรรมก็ทำงานไวเสมอ...

กิก! กิก! กิก!

“ไอ้พวกบัดซบ! เดรัจฉาน! ไอ้พวกชิงลูกเต่าเกิด!” เสียงสบถคำปนรื่องให้ดังมาจากบริเวณลานจอดรถมืดสลัว หญิงสาวในชุดเดรสสีขาวถึปล้อแม็กชูเปอร์คาร์จนวนองเท้าส้นเข็มหักคาล้อ แต่แค่นั้นเหมือนจะยังไม่พอใจ ยังอุตส่าห์ยกเท้าอีกข้างถีบสุดแรงจนส้นรองเท้าหักพังไปทั้งสองข้าง

“บรรพบุรุษไม่สั่งสอน!”

หญิงสาวกำหมัดเตรียมจะทุบกระจกรถ แต่นึกขึ้นได้ว่ารถราคาแพงหุ่ยย่อมมาพร้อมกับระบบรักษาความปลอดภัยดีเยี่ยม หากสัญญาณกันขโมยดังขึ้น เหล่าพนักงานในคลับก็จะแห่กันมา แบบนั้นทุกคนก็จะเห็นเธอ คิดได้ดังนั้นเมื่อข้างที่กำหมัดพลันหล่นลงข้างลำตัว

มองจากรูปร่างระหงด้านหลัง พอจะจินตนาการได้ว่าเป็นสาวสวยหุ่นดีคนหนึ่ง แต่เมื่อภาพตัดมาอยู่ด้านหน้า เชื่อว่าคนที่พบเห็นจะต้องผงะ

ชุดเดรสเกาะอกเต็มไปด้วยเศษอาหารและเครื่องดื่มราดรดจนแทบจะจำสีเดิมไม่ได้ ซึ่งสิ่งปฏิกูลพวกนี้มาจากคราบอาเจียน อย่างว่า

แต่เจ้าตัวจะรังเกียจเลย แค่เฉียดกรายในรัศมีสิบเมตรก็ได้กลิ่นไม่พึงประสงค์จนแทบอยากจะอาเจียนตาม ไล่ไปตามแขนขาที่พบรอยแดง ข้ำนากลัวหลายจุด หากเข้ามามองใกล้ๆ จะเห็นว่าหลงเหลือรอยจาก ฟันรองเท้า ต่อให้มองโลกในแง่ดีแค่ไหนก็คงพอเดาได้ว่าหญิงสาวผู้นี้ เจอเรื่องสาหัสมาไม่น้อย

เมลิซซา อู๋ คือชื่อของหญิงสาวผู้โชคร้ายคนนั้น

ที่บอกว่าโชคร้ายก็เพราะ ‘เหตุเข้าใจผิดว่าไฟไหม้’ เมลิซซาตัน อยู่ในบริเวณสัญญาณเตือนอัคคีภัยพอดีพอดี จริงอยู่ที่เธอไม่ใช่ ประเภทสาวน้อยไร้เรี่ยวแรง ยกผ้าตัดชุดเป็นสิบกิโกรัมเธอก็ทำมาแล้ว แต่การถูกคนเมาที่ตื่นตระหนกกับเสียงสัญญาณเตือนอัคคีภัยวิ่งชนระลอกแล้วระลอกเล่า...เธอจะเอาแรงที่ไหนไปต้าน

สุดท้ายก็หงายหลังเป็นพื้นให้สารเลวพวกนั้นเหยียบ!

ยังไม่พอ...หลายคนยังสะดุดขาและอาเจียนรดตัวเธอ ตั้งแต่ล้มตกลงมา ไม่มีส่วนไหนไม่เปื้อน วินาทีนั้นเมลิซซาราวกับโดนสาปเป็นรูปปั้น อย่างว่าแต่จะปายปัดเลย แม้แต่เสียงร้องให้ก็ยังไม่มี

กว่าจะเอาชีวิตรอดออกจากจุดนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย เธอไม่กล้าขอความช่วยเหลือ หรือพบเจอผู้คนในสภาพทุเรศทุรัง จึงอาศัยช่วงซุลมุนออกจากคลับและคิดว่าจะตรงกลับบ้านให้เร็วที่สุด ทว่าเหมือนโลกเบื้องบนจะจงเกลียดจงชังเธอแบบไม่มีเหตุผล เพราะนอกจากหอบร่างกายที่ปวดตบๆ คล้ายกระดูกจะหักออกมาข้างนอก เธอดันไม่ได้หยิบกระเป๋าคัลท์ติดมือมาด้วย!

ไม่มีเงิน ไม่มีโทรศัพท์มือถือ ไม่มีกุญแจรถ ไม่มีอะไรทั้งนั้น!

ปกติเธอไม่พูดคำหยาบ แต่นี่เป็นครั้งที่ร้ายที่เธออยากจะสบถคำว่า ‘แม่เฮีย!’

ตึก ตึก ตึก

เมลิซซาได้ยินเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา พลันหอดตัวหลบหลังซูเปอร์

คารีสีแดงสดโดยอัตโนมัติ เธออยากจะเงื้อมือตบหน้าตัวเองแรงๆ หลายที ทำไมเธอต้องเป็นคนจำพวก ‘ลำบากไม่ว่า เสียหน้าไม่ได้’ เธอกลัวจะมีคนเห็นเธอในสภาพนี้แล้วเอาไปนินทา กลัวจะเป็นประเด็นชวนหัวให้คนตลกขบขัน กลัวเป็นหัวข้อน่าสมเพชให้คนในแวดวงสังคมหัวเราะเยาะ

การเกิดมาในฐานะ ‘คุณหนู’ ใช้ชีวิตไม่ง่ายเลย!

“ฮือ นี่มันยุคสมัยไหนแล้ว ทำไมแกต้องใช้กฎแกด้วย กลับไปครั้งนี้นั่นจะแยกแยะเป็นชิ้นๆ แล้วเอาไปขายเลหลังถูกๆ ฉันจะเอาเงินไปซื้อรถที่ใช้ระบบสแกนนิ้วมือ ฉันจะไม่ทนกับรถทรยศอย่างแก!”

บุคคลผู้โชคร้ายไม่กล้าแม้กระทั่งกอดเข่าตนเอง ได้แต่ซบหน้าลงกับกระป๋องรถก่อนจะปล่อยโฮ สะอึกสะอื้นราวกับเป็นเด็กเล็กคนหนึ่ง เกิดมาสี่สิบปี...คุณหนูอย่างเธอไม่เคยพบเจอเรื่องน่าอาย เสียเกียรติ เสียศักดิ์ศรี เจ็บช้ำและคับแค้นใจเท่าเหตุการณ์ในคืนนี้มาก่อน ไม่เคย ไม่เคย และไม่เคยเลยสักครั้ง!

“คุณ...”

เสียงห่มเหนือศีรษะทำเอาคนที่กำลังพุ่มพวยสะดุ้งสุดตัว รีบกู้ก้นก่อนจะฮันหันหน้าเข้าผนังเพื่อปิดบังหน้าตา เธออยากจะเอาหัวโขกผนังแรงๆ ลงโทษความโง่เง่าให้รู้แล้วรู้รอด นี่เธอกำลังร้องไห้เสียงดังขนาดนั้นได้อย่างไร แบบนี้ทุกอย่างคงพังพินาศไม่เป็นท่า

มีคนเห็นจนได้!

ลาก่อนชีวิตสวยหรู เธอไม่กล้าสู้หน้าใครแล้ว ตั้งแต่พุ่มนี้เธอจะย้ายกลับต่างประเทศให้รู้แล้วรู้รอด!

“ผมเห็นคุณร้องไห้ มีอะไรที่ผมพอจะช่วยคุณได้ไหม”

เจ้าของเสียงห่มยังคงเอ่ยถามไม่หยุด แต่ครั้งนี้เมลิซซาพาลันสะกิดใจบางอย่าง สำเนียงการพูดแบบนี้มัน...

ถึงจะเชื่อสัญชาตญาณไปแล้วเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ ทว่าก็ต้อง
คำถามกลับเพื่อความแน่ใจ

“ฉันเกิดอุบัติเหตุแล้วก็หลงกับเพื่อน คุณพอจะไปส่งฉันที่
โรงแรมเจปี่ซีแถวย่านเซ็นทรัลได้เปล่าคะ” หญิงสาวเอ่ยชื่อโรงแรมที่
ไม่มีอยู่ในฮ่องกง และรอคอยคำตอบอย่างใจจดใจจ่อ

ชายหนุ่มหยุดคิดไปชั่วครู่ ก่อนให้คำตอบด้วยน้ำเสียงรู้สึกผิด
“ผมไม่ใช่คนพื้นที่ ไม่แน่ใจว่าโรงแรมที่ว่าอยู่ตรงไหน”

ราวกับได้รับคำอวยพรจากสวรรค์ เมลิซซาหันกลับไปมอง
พลเมืองดีพลางร้องไห้โฮ หากเนื้อตัวไม่สกปรก เธอต้องถลาไปกอด
ขอบคุณเขาสักสามสิบที

“จริงเหรอะะ ไม่ใช่คนที่นี่เหรอะะ ไม่ใช่จริงๆ ใช่ไหม!”

แต่แน่นอนว่าชายหนุ่มพลเมืองดีก็ผะไปกับสภาพของผู้เคราะห์
ร้ายตรงหน้า

ในบรรยากาศมืดสลัว หญิงสาวที่เขาสงสารให้ความช่วยเหลือ
ร้องไห้จนตาบวมปูด คราบเครื่องสำอางสีดำไหลยาวเป็นทาง ริมฝีปาก
ซีดเขียวจนแทบจะเป็นสีขาว ผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้ามีคราบอาเจียน
และกลิ่นไม่พึงประสงค์โชยแตะจมูก ตามเนื้อตัวมีร่องรอยการถูก
ทำร้าย

หากเป็นสถานการณ์ปกติก็ว่าไปอย่าง แต่นี่เจอกันในสถาน
เรณรมย์ที่เพิ่งเกิดเหตุฉุกเฉิน แถมคำถามของอีกฝ่ายก็พอจะเดาออกว่า
ไม่ยากเจอคนในพื้นที่ ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ไม่ควรสอดมือไปข้อง
เกี่ยวกับทั้งสิ้น

“ฮือออ ช่วยฉันด้วย พาฉันออกไปจากที่นี่ที”

“ให้ผมตามพนักงานไหมครับ หรือให้โทร. แจ้งเจ้าหน้าที่ดีไหม
พวกเขาอาจช่วยคุณได้” ความคิดแวบแรกสั่งให้เดินหนี แต่แวตา
เปี่ยมความหวังที่มองเขาราวกับเห็นพระเจ้าทำเอาขาทั้งสองข้างก้าว

ไม่ออก

“ไม่...ไม่เอา” ผู้ถูกถามส่ายหน้าเร็ว แต่ไม่นานก็ตระหนักถึงความลำบากใจในคำตอบของคนต่างชาติ นั่นเป็นการปฏิเสธอย่างสุภาพว่าไม่อาจทำตามในสิ่งที่เธอร้องขอ เธอไม่เสียเวลาวิงวอน พึมพำเสียงเศร้าประหนึ่งคนเข้าใจความเป็นไปของโลก

“ขอบคุณสำหรับความหวังดีนะคะ ขอบคุณมากจริงๆ แต่คุณปล่อยฉันไว้ที่นี่เถอะค่ะ ฉันหาทางแก้ปัญหาเองได้ ไม่ขอรบกวนคุณแล้ว” ร่างบางหันหน้ากลับเข้าผนัง สะอึกสะอื้นจนไหล่สองข้างสั่นระริก “ฮือออ”

“...”

ในฐานะผู้มาเยือนชั่วคราวชั่วคราว ไม่ได้มีสิทธิพิเศษหรืออำนาจต่อรองใดๆ ชายหนุ่มเองก็ไม่อยากหาเรื่องยุ่งยากใส่ตัว ทว่าดูจากสภาพของอีกฝ่าย เห็นได้ชัดว่ากำลังโกหกคำโต ถ้าแก้ปัญหาเองได้แล้วจะมานั่งร้องห่มร้องไห้ในที่มืดคนเดียวทำไม สุดท้ายก็อดใจถามไม่ได้

“คุณลูกไหนรีเปล่า”

“ไม่! ไม่! อย่าเข้ามาใกล้ แค่ถามก็ดีมากแล้วค่ะ” เมลิซซาถอดตัวหนีจากคนตัวสูงที่ทำท่าจะเข้ามาช่วยประคอง เธอยังรังเกียจสภาพสกปรกของตนเองเลย คนทั่วไปจะไม่รังเกียจได้อย่างไร พอตระหนักถึงความจริงก็ยิ่งสะอื้นหนักขึ้น

หญิงสาวเห็นเงาตะคุ่มเข้ามาใกล้ เงยหน้าก็พบผ้าเช็ดหน้าสีน้ำเงินผืนหนึ่ง เธอพลันย้ายสายตาไปยังเจ้าของมัน แต่เพราะความมืดทำให้ไม่สามารถมองเห็นสีหน้าหรือแววตาของเขาได้ชัดเจน จึงได้แต่สั่นศีรษะปฏิเสธ

“ขอบคุณค่ะ แต่ไม่เป็นไร”

ชายหนุ่มไม่ตึงตันให้ความช่วยเหลือจนดูเหมือนการคุกคาม เขา

เพียงแค่อออย่างใจเย็น รอจนเจ้าของดวงตาแดงก้ำลุกขึ้นและยืน
ทรงตัวได้ด้วยตัวเอง อีกฝ่ายมองไปรอบตัว ทั้งขมวดคิ้ว ทั้งกัดปาก ผืน
อดทนอย่างถึงที่สุดไม่ให้ปล่อยโฮอีกรอบ อาจเพราะเรื่องที่เจอมัน
สาหัสเกินไป สุดท้ายก็น้ำตาไหลพรากราวกับเขื่อนแตก

“ฮือ ฉันทโอเคค่ะ ฉันทโอเคจริงๆ”

“...”

หลังจากยืนจ้องหน้ากันและกันอยู่พักใหญ่ สุดท้ายเขาก็ถอน
หายใจออกมา ตัดสินใจได้ว่าคงไม่อาจทิ้งอีกฝ่ายไว้ตรงนี้

“รถผมจอดอยู่ทางนั้น” เขาชี้ให้ดู โชคดีที่ห่างจากตรงจุดนี้ไม่
มาก พอบอกสีและยี่ห้ออีกฝ่ายก็พยักหน้าในทำนองว่าเห็นแล้ว “ให้
ผมไปส่งคุณดีกว่า ผมไม่รู้ว่โรงแรมเจปี่ชืออยู่ตรงไหน แต่เราใช้เนวิ-
เกเตอร์นำทางได้นะครับ”

แม้จะอยู่ในสภาพขวัญเสีย แต่ดวงตาเป๋ยกขึ้นคู้้นก็ลอบมอง
เขาอย่างระแวดระวัง ซึ่งเขาก็เห็นด้วยว่าเธอทำถูกต้อง ผู้หญิงไม่ควร
ขึ้นรถไปกับคนแปลกหน้าด้วยท่าที่สบายอกสบายใจไม่ว่าจะกรณีไหน
ทั้งสิ้น

“หรือไม่...ให้ผมนั่งแท็กซี่ไปส่งคุณดีไหม ใช้ขนส่งสาธารณะ คุณ
เองจะได้ไม่ต้องลำบากใจ” ชายหนุ่มไม่รู้สึกริเกรทที่อีกฝ่ายยังคงตั้ง
แง่ระวัง เสียงทุ้มของเขาเนิบช้า แม้แต่ตนเองยังไม่รู้เลยว่าน้ำเสียงเรียบ
ร่อยช่วยปลอบโยนขวัญกระเจิดกระเจิงของคนฟังให้กลับมาเข้ารูปเข้า
รอย

“หรือถ้าคุณอยากอยู่คนเดียว ผมออกค่าแท็กซี่ให้ก็ได้ คุณไม่
ต้องเกรงใจ”

“พวกแท็กซี่ไม่ให้ขึ้น บอกว่าตัวฉันสกปรก” เมลิซซาก็ตรึมฝีปาก
ไว้เลือด แวดตาแรงกล้าผสมทั้งความโมโหและเสียใจ ได้แต่ก้มหน้า
เดินตามคนตัวสูงไปอย่างไม่มีทางเลือก

ใช้ว่าเธอจะไม่ลองวิธีที่พลเมืองดีเสนอ เธอสู้อยู่ตลิ่งหาของมา
ปิดหน้าต่างออกไปเรียกแท็กซี่ ทว่าคนขับทุกคนปฏิเสธเสียงแข็ง อีกทั้ง
ยังด่าหยาบคายว่าเธอเป็นผู้หญิงกลางคืน ทั้งหมั่นทั้งสกปรกจนคน
ไม่อยากจะเข้าใกล้ พอเธอถอดเครื่องประดับราคาแพงเพียงเพื่อแลก
กับการขอยืมโทรศัพท์มือถือสักเครื่อง ฝั่งนั้นกลับปัดทิ้ง แถมยังถ่ม
น้ำลายใส่ด้วย แบบนั้นใครจะไปกล้าเข้าซื้อต่อ โชคดีที่พนักงานรักษา
ความปลอดภัยของที่นี่มีวแต่ไปยุ่งอยู่ข้างในคลับ เธอจึงสบโอกาสวิ่ง
กลับเข้ามาในลานจอดรถ

เธอคือคุณหนู...ทายาทคนเดียวของเจ้าพ่อแห่งขุนเปา rūป
บริษัทโลจิสติกส์ยักษ์ใหญ่ที่กินส่วนแบ่งตลาดเกินสี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์
ของฮ่องกง บิดาของเธออาจไม่ใช่มหาเศรษฐีที่รวยติดอันดับท็อปเทน
ของโลก แต่ถ้าในฮ่องกงละก็ไม่แน่ ดังนั้นตั้งแต่จำความได้มีหรือที่เธอ
จะเคยโดนคนอื่นเหยียดหยามโดยที่ไม่สามารถตอบโต้ได้เลยด้วยซ้ำ

กลางคืนชางยาวนาน...เหตุการณ์หลายอย่างที่เธอได้รับเป็นบท
เรียนทำเอาความคิดโลกสวยพังทลาย ไม่ว่าจะสังคมชนชั้นสูง หรือ
สังคมคนธรรมดาก็น่ากลัวไม่แพ้กัน

ไม่นานทั้งสองก็เดินมาถึงรถยนต์สภาพกลางเก่ากลางใหม่ มี
ป้ายบริษัทเช่ารถแปะตรงกระจกหน้า

เกร็ก

เมลิสซาถูกเสียงเปิดประตูปลุกสติ เพราะเรื่องที่เพิ่งประสบพบ
เจอมาสาหัสเกินไป ร่างบางจึงเผลอก้าวถอยหลังไปตามสัญชาตญาณ

ชายหนุ่มค้อมกายเข้าไปเบาะหลังคนขับเพื่อรื้อหาสิ่งของ ไม
นานก็โผล่ออกมาพร้อมถุงกระดาษสีขาวใบใหญ่ ก่อนจะยื่นส่งให้คน
ที่ยืนเว้นระยะห่างสุดช่วงแขน

“เสื้อผ้าของผมเอง แต่มั่นใจได้ว่าซักทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว
ถ้าคุณไม่รังเกียจ...จะเปลี่ยนเป็นชุดพวกนี้ก็ได้นะครับ” ถึงจะเป็นฝ่าย

เสนอความช่วยเหลือ แต่เขาเองก็กระอักกระอ่วนที่จะพูดไม่น้อย

เสื้อผ้าสะอาดมันก็ดีกับทุกฝ่ายไม่ใช่เหรอ...

“ขอบคุณมากค่ะ ขอโทษที่ต้องรบกวนนะคะ”

เมลิสซาเดินเข้าไปรับถุงเสื้อผ้าโดยไม่อิดออด หากเป็นสถานการณ์ปกติ เธอคงไม่มีวันสวมเสื้อผ้าของใครแน่ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพศชาย จะเป็นโรคผิวหนังอะไรบ้างก็ไม่รู้ ทว่าคนฉลาดย่อมต้องอ่านสถานการณ์ ชูดสะอาดสะอาดกับเสื้อผ้าเป็นสิ่งที่ปฏิญญาที่มาจากน้ำลายหรืออาจผสมเลือดติดออกมา นอกจากทำร้ายตัวเองแล้วยังทำร้ายคนที่อยู่ใกล้ สุขอนามัยขั้นพื้นฐานขนาดนี้เธอยังต้องเลือกอีกเหรอ

แน่นอนว่าเธอ ‘ขอบคุณ’ น้ำใจจากพลเมืองดีอย่างสุดซึ้ง แต่นอกเหนือจากนั้นก็ไม่ได้มีความรู้สึกพิเศษอะไรอีก ทว่าประโยคต่อมากลับปั่นป่วนการทำงานของหัวใจได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“นี่บุญแรงครับ ผมให้คุณถือไว้ สบายใจได้ว่าผมจะไม่เข้าไปยุ่งย่ามตอนที่คุณกำลังเปลี่ยนชุด”

กลวิธีที่ 3

ถูกที่...ผิดเวลา

เมลิสซาเปลี่ยนเสื้อผ้าในรถ เพราะพื้นที่จำกัดจึงออกจะ
หลวมๆเลอะอยู่บ้าง หลายครั้งที่หัวโขกเพดานรถดังปังปัง ทว่าสุดท้ายก็
ลอกคราบสกปรกออกจากร่างสำเร็จ

หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ ถึงจะรู้สึกสะอาดขึ้น แต่ก็ยังมี
กลิ่นไม่พึงประสงค์ติดตัวอยู่บางส่วน เธอถือวิสาสะเอี๊ยมตัวไปค้น
คอนโซลหน้าเพื่อค้นหาสิ่งของที่พอจะเอามากำจัดกลิ่นได้ โชคดีที่พบ
ทั้งทิชชูแห้งและทิชชูเปียก ปฏิบัติการอาบแห้งจึงเริ่มต้นขึ้น

มือบางเฉิดๆ ญาญ ไปตามเนื้อตัว ออกแรงขัดจนผิวขาวปราก
รอยแดงเป็นปื้น ก่อนโยนขยะทิ้งใส่ถุงด้วยความขะเขวี้ยง เธอถือคติ
มีเท่าไรก็ใช้ให้หมด กระดาษชำระจึงอันตรธานไปอย่างรวดเร็ว

พลเมืองดีผู้นั้นยืนตัวตรงหันหน้าไปด้านนอก ตลอดเวลาเธอก็
แทบไม่ละสายตาดอกจากแผ่นหลังกว้างเกินสิบวินาที เมื่อมีคนเดิน
ผ่านก็เห็นว่าเธอถอยหลังมาจนชิดกระจกรถ ใช้ร่างเป็นกำแพงบัง
สายตาจากคนอื่น แน่نونว่าศีรษะของเธอไม่ได้หันมาทางเธอแม้แต่
องศาเดียว คำพูดและการกระทำของเขายังทำให้เธอรู้สึกผิดที่ทำตัว
เป็นภาระของคนอื่น

แกว๊ก

เมลิซซาเปิดประตูลงจากรถ ก่อนจะเดินอ้อมไปด้านหน้า
พลเมืองดี เธอไม่กล้าแม้แต่จะสบตาเขาด้วยซ้ำ ได้แต่ก้มมองปลาย
รองเท้าหนังสีดำอยู่อย่างนั้น

“อาจจะไม่มาก แต่เก็บไว้เป็นค่าเดินทางนะครับ”

กล่าวจบธนบัตรหลายใบก็ถูกยื่นมาตรงหน้า มือสั่นเทาเอื้อมไป
รับมาใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกงอย่างไม่อดอด

อยู่ๆ เธอก็เห็นหยดน้ำไ้ที่มาร่วงแหมะๆ ลงพื้น แต่ก็ขยอยอมรับ
อย่างไม่อายว่าเธอกำลังร้องไห้อีกแล้ว เพราะเธอไม่เก่งวิทยาศาสตร์
นี่จึงเป็นการค้นพบอันน่าอัศจรรย์ที่ร่างกายมนุษย์สามารถผลิตน้ำตา
ได้ต่อเนื่อง เธอรีบปาดของเหลวออกจากแก้มลวกๆ ก่อนค้อมตัวลงจน
ร่างเกือบจะทำมุมเก้สลิบองศา

หากไม่นับบิดามารดาหรืออาจารย์ เขาเป็นคนแรกที่เธอยอม
ก้มศีรษะให้มากขนาดนี้

“ขอบคุณ และขอโทษด้วยนะคะที่รบกวน”

ชายหนุ่มมองคนที่สวมเสื้อผ้าของตน หากสวมเสื้อผ้าเข้ารูปก็ดู
เป็นผู้หญิงรูปร่างดีคนหนึ่ง ทว่าพอเปลี่ยนมาสวมชุดหลวมโพรกกลับ
เพิ่มความน่าทะนุถนอมมากขึ้นหลายเท่า

“งยหน้ามาคุยกันเถอะครับ ผมกลัวคุณจะหน้ามืดก่อน” เขา
ยื่นผ้าเช็ดหน้าสีน้ำเงินให้เป็นรอบที่สอง และครั้งนี้เธอไม่ปฏิเสธ รับไป
ซับน้ำตาและสิ่งน้ำมูกฟัดฟาด

“ฉันขออนามบัตรคุณไว้ได้ไหมคะ พรุ่งนี้ฉันจะชดใช้ทุกอย่าง
คืนให้” หญิงสาวพูดอู้อี้ ยังไม่กล้ามองหน้าคู่สนทนาอยู่เช่นเดิม

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ได้มากมายอะไร อีกอย่างพรุ่งนี้ผมก็ไม่อยู่
ฮ้างก๊งแล้ว”

“คุณมาจากที่ไหนคะ พอดีฉันมีเพื่อนอยู่หลายประเทศ ฉันจะ
ได้ให้เพื่อนไปหาคุณ ฉันอยากจะตอบแทนน้ำใจครั้งนี้จริงๆ”

นัยน์ตาเรียวยาวเบื้องหลังแว่นจับจ้องใบหน้าแดงก่ำ ใช่ว่ามีแต่หญิงสาวที่ระแวดระวัง เขาเองก็ระวังที่จะเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวโดยไม่จำเป็น บังเอิญพบ บังเอิญช่วยเหลือ ทุกอย่างมันก็แค่เรื่องบังเอิญ ที่อีกฝ่ายพูดขอบคุณจากใจจริงนั้นก็เพียงพอแล้ว เขาไม่ได้ต้องการอะไรไปมากกว่านี้

“ไม่บอกก็ไม่ใช่ไรอะ ฉันฉันจะคืนทุกอย่างให้คุณแต่เช้า ไม่สิ... ฉันขอแค่สองชั่วโมง หนึ่งชั่วโมงก็ได้ค่ะ คุณพักอยู่ที่ไหนคะ” ถึงจะมีขอบตาแดงเรื่อถึงความสนใจ แต่ก็ไม่อาจปิดบังแววตาแน่วแน่ของผู้พูด

นั่นเป็นความแตกต่างทางวัฒนธรรม สำหรับเมลิซซาที่ถูกสั่งสอนมาว่า ‘ได้ข้าวมือเดียวก็ถือเป็นพระคุณ’ นี่มันมากกว่าข้าวมือเดียวอย่างเทียบไม่ติด นับรวมกันได้ข้าวเป็นสิบตันก็ไม่เกินจริง แบบนี้จะไม่ให้ชดใช้คืนได้อย่างไร

ชายหนุ่มเข้าใจไปว่าอีกฝ่ายจะคืนเสื้อผ้าและเงินให้ จึงส่ายหน้าเป็นเชิงปฏิเสธ ทั้งที่ความจริงแล้วเขาเองก็ไม่ใช่นักร่ำรวยอะไร แต่ไม่ใช่เรื่องเหลือปากว่าแรงที่จะต้องมาทวงถามบุญคุณให้มันยุ่งยาก

“คุณจะกลับเลยรีเปล่าครีบ หรือจะให้ผมไปส่ง” เขาเชื่อว่าหากยึดเยื้อต่อไปทั้งคืนก็คงไม่จบ จึงตัดบทตัดๆ

เมลิซซาซ้อนตามอง เธออ่านความรู้สึกของคนไม่เก่ง แต่ก็เดาได้ว่าตนเองคงสร้างความรำคาญให้คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าแล้ว ในเมื่อเขาต้องการเช่นนั้นเธอก็จะไม่ฝืนดิ่งดัน ปล่อยไปตามที่เขาสบายใจ แต่อย่างน้อยก็ไม่ควรจากกันไปด้วยความรู้สึกค้างคาแบบนี้

“จ้ะ...ขอแค่กาแฟแก้วเดียว ฉันขอเลี้ยงกาแฟคุณสักแก้วก่อนแล้วค่อยไปได้ไหมคะ”

2.12 A.M.

ไม่ว่าจะยุคสมัยไหน สวนสาธารณะเป็นหนึ่งในสถานที่ยอดนิยมสำหรับหนุ่มสาวในยามค่ำคืน เสาไฟทุกจุด ต้นไม้ทุกต้น สนามหญ้าเขียวชอุ่ม เก้าอี้ยาว หรือแม้กระทั่งพื้นหินล้วนแล้วแต่มีคนจับจองอยู่เป็นคู่ๆ อาจเพราะพุ่มนี้ที่นี้จะถูกใช้เป็นสถานที่ที่เคาน์ตาวนด์ต้อนรับปีใหม่ การตกแต่งประดับประดาจึงช่วยเพิ่มบรรยากาศให้อบอุ่นยิ่งกว่าทุกวัน

โชคดียังเหลือเก้าอี้ว่างอีกหนึ่งตัว...

เมลิสซามองกาแฟสำเร็จรูปที่ซื้อมาจากร้านสะดวกซื้อยี่สิบสี่ชั่วโมง ควันหอมกรุ่นลอยอ้อยอิ่งระหว่างคนทั้งสอง แก้มเนียนใสขับระเรื่อมชมพู ไม่ใช่เพราะหนาว...แต่เพราะชายหน้าต่าหาก ในฐานะคุณหนูๆ จะเลี้ยงกาแฟใครสักแก้วยังไม่มีปัญญา ถ้า เลลาร์ เฉิน รู้เข้าจะต้องกุมท้องหัวเราะอย่างไม่ต้องสงสัย

พอนึกถึงเพื่อนสนิทก็อดมุ่นหัวคิ้วไม่ได้ ไม่รู้ป่านนี้ยายตัวแสบจะเป็นเช่นไรบ้าง แต่พอนึกถึงรุ่นพี่สื่อนกก็เบาใจไปได้หลายเปลาะ รุ่นพี่คงไม่ปล่อยให้ใครทำอะไรดวงใจของเขา

หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ ก่อนจิบกาแฟราคาถูกที่ไม่อร่อยเอาซะเลย

“ขอบคุณมากนะคะที่ช่วย ถ้าไม่ได้คุณฉันต้องแย่แน่ๆ” ประโยคเดิมถูกพูดเป็นรอบที่ร้อย และคนข้างๆ ก็ตอบคำตอบเดิมเป็นรอบที่ร้อยเช่นกัน

“ครับ”

“ค่ะ”

“ครับ”

ความเงียบเข้ามาปกคลุมคนทั้งสอง ถึงจะนั่งม้านั่งเดียวกัน แต่ก็แยกไปคนละมุม และไอช่องว่างที่ว่ามันคือกำแพงไร้รูปแบบที่เธอป็น

ข้ามไปไม่ถึง

ตามหลักแล้วเธอควรกล่าวขอบคุณอย่างสุดซึ้งและปล่อยให้เขากลับไปพักผ่อน ไม่ควรทำตัวไรรำรยาทให้ผู้มีพระคุณเสียเวลาโดยใช่เรื่อง ทว่าปี่ศาจบางตัวกลับกระซิบข้างหู

“ช่างหวัมรยาทสิ ฉันอยากอยู่กับผู้ชายคนนี้อีกสักหน่อย เพิ่มอีกแค่ห้านาทีก็ยิ่งดี”

นี่เป็นความต้องการของปี่ศาจ...ไม่ใช่ความต้องการของเธอเลยสักนิด ร่างกายและหัวใจของเธอกำลังอ่อนแอเกินกว่าจะสู้รบตบมือกับปี่ศาจพวกนั้น ได้แต่ทำตามคำสั่งอย่างไม่มีทางเลือก

“พรุ่งนี้มีไฟต์บินกี่โมงหรอคะ” เพราะแบบนั้นเธอจึงไม่ละความพยายาม เป็นฝ่ายเริ่มต้นชวนคุยก่อน

“ต้องไปเช็กอินก่อนเก้าโมงเช้าครับ”

“คุณพูดจีนกว้างดั่งคลองมากเลย พูดจีนกลางได้ไหมคะ” หญิงสาวสลับภาษาอัตโนมัติ และเขาเองก็ตอบอย่างคล่องแคล่วเช่นกัน

“พูดได้ครับ ค่อนข้างถนัดมากกว่าด้วยซ้ำ”

“สุดยอดไปเลยคะ ฟังดูเหมือนเจ้าของภาษามากเลย”

“ไม่หรอกครับ ผมยังต้องฝึกอีกเยอะ”

ต่อให้เป็นคนโง่ที่สุดในโลกก็เข้าใจความหมาย การตั้งคำถามอยู่ฝ่ายเดียวไม่เรียกว่าบทสนทนาหรอคะ จริงอยู่ที่เขายังรักษาความสุภาพเอาไว้ไม่เปลี่ยน แต่ถามคำตอบคำเช่นนี้ก็แปลว่าเขาไม่ได้อยากจะเสวนากับเธอสักนิด

รู้สึกเสียใจยังไงไม่รู้...

“คะ” ว่าแล้วเมลิซซาก็กระดกกาแฟอีกๆ ที่นอกจากหาความอร่อยไม่ได้แล้วยังขมปี

ความเจียบเข้ามาปกคลุมอีกระลอก ชายหนุ่มจิบกาแฟหลายครั้ง ผืนบังคับร่างกายไม่ให้สั่นเป็นเจ้าเข้า เพราะมาจากเมืองร้อนจึง

ไม่คุ้นชินกับอากาศดิบกว่าองศาเท่าใดนัก อีกทั้งกลางดึกลมแรงกว่าปกติ ขนาดสวมเสื้อสองตัวยังรู้สึกเหมือนอวัยวะภายในกำลังถูกแช่แข็ง เขาอดที่จะเหลือบมองคนข้างๆ ไม่ได้ นับเป็นครั้งแรกจริงๆ ที่เขาตั้งใจสังเกตคนที่ตนเองยื่นมือช่วยเหลือ

แสงสั้มสลัวตกกระทบผมหยักศกสีน้ำตาลเข้มที่ทั้งหนาและยาวมากพอดูทั้งแผ่นหลัง ขับเน้นโบหน้ารูปไข่ซึ่งเล็กกว่าฝ่ามือของเขา ด้วยซ้ำ หญิงสาวไม่ปิดบังความเศร้าสร้อยที่ฉายชัดในดวงตากลมโตสีน้ำตาลเข้ม ปลายจมูกแดงเรื่อ สูดน้ำมูกฟุดฟิดเป็นระยะ และริมฝีปากอวบอिमเหมือนผลเชอร์รี่ซึ่งบัดนี้คว่ำลง

คนแอบมองเผลอจ้องนานไปครู่เดียว แต่ดันเป็นจังหวะที่เจ้าตัวหันมาพอดี

นี่ก็เป็นครั้งแรกที่เมลิชซาได้เห็นหน้าผู้มีพระคุณเต็มตา เขาเป็นชายหนุ่มอายุไม่น่าจะเกินสามสิบ ตัวสูงและดูแข็งแรง ผิวขาวเหลือง ตัดผมรองทรงต่ำ ไถด้านข้างและด้านหลังค่อนข้างสั้น ส่วนผมหน้าม้าเสยขึ้นด้านบนเปิดโครงหน้าคมชัดได้สัดส่วน เธอค่อนข้างขัดใจแว่นตาทรงรีแสนเกะกะที่เกาะบนจมูกโด่งสูง มันบดบังนัยน์ตาสีสนิมและยังทำให้เธอเห็นแววตาของเขาไม่ชัดเจน แต่เมื่อมองต่ำมายังริมฝีปากบางเฝ้มเป็นเส้นตรง...เธอยอมให้อภัยเรื่องแว่นตาก็ได้

ในฐานะที่เห็นดารา นายแบบมานับไม่ถ้วน ถ้าดูแค่เฉพาะโบหน้าเขาไม่ได้แพ็คพวกนั้นเลย เขาเป็นผู้ชายหล่อเหลาคนหนึ่ง แถมรูปร่างก็ดี เพียงแต่การแต่งตัวและบุคลิกกลืนไปกับฝูงชนทำให้เขาไร้ความโดดเด่นโดยสิ้นเชิง

เมลิชซาคลุกคลีอยู่กับวงการแฟชั่นมาหลายปีจึงเผลอได้สำรวจไปตามความเคยชิน เครื่องประดับที่ควรจะบอกฐานะและรสนิยมดันเป็นนาฬิกาข้อมือหนึ่งสีน้ำตาลที่ดูเก่ามากและดูไม่มีชั้นห่อ การแต่งกายเหมือนพนักงานออฟฟิศมาเที่ยวกลางคืนบ่งบอกถึงความไม่พิถีพิถัน

เสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนและเสื้อสูทสำเร็จรูปสีดำหาความเข้ากันไม่ได้ แล้วยังมีกางเกงทรงอะไรก็ไม่รู้ ทั้งหมดดูโบราณ ล้าสมัย เซย ไม่ส่งเสริมรูปร่างแข็งแรงของเขา เธอไม่รู้จักสรรหาคำอะไรมาอธิบายดี เพราะทั้งหมดทั้งมวลมันทำให้เขาดูเป็นผู้ชายไร้รสนิยมและไม่น่าสนใจเลยสักนิด

นี่สินะที่มาของคำว่า ‘เสียของ’

ถ้าไม่ได้อยู่ในสถานการณ์ฉุกเฉิน ต่อให้เดินชนกันเธอก็คงไม่เห็นถึงความมีตัวตนของผู้ชายคนนี้ หรือถ้าให้พูดหยาบคาย...จากสถานภาพของเขา คงไม่มีโอกาสเดินเฉียดไหล่เธอด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มไม่รู้ตัวว่ากำลังถูกวิจารณ์ยับ เขาตีความสีหน้าอ้าอึ้งเดียวแดง เดียวซีดว่าอีกฝ่ายคงรู้สึกหนาวเหมือนกัน เขาไม่ใช่คนมากน้ำใจที่จะเสียสละให้คนอื่นรู้จักได้ทุกเรื่องเพียงเพราะคำว่าสุภาพบุรุษ แต่พอเห็นรอยยิ้มตามแขนขา...รู้ตัวอีกทีก็ถอดเสื้อนอกส่งให้คนอื่นข้างๆ แล้ว

“คุณหนาวรีเปล่าครับ ถ้าไม่รังเกียจ...” น้ำเสียงที่ใช้ทั้งอ่อนโยนและสุภาพ มุมปากเจี๋ยรอยยิ้มเล็กน้อย

เมลิซซาขมวดคิ้ว มองเสื้อสลับกับเจ้าของมัน เธอพลันรู้สึกขาไปทั้งหน้า ไม่เคยรู้สึกรังเกียจหรือขยะแขยงอะไรเท่าครั้งนี้มาก่อน

เธอไม่ได้รังเกียจเขา...แต่เธอรังเกียจความคิดของตัวเอง

ก่อนหน้านี้เธอเคยเหยียดหยามพวกทนายผู้ดีที่เอาแต่มองคนที่เปลี่ยนนอกกว่าเป็นพวกคบไม่ได้ เคยแอบตำหนิว่านั่นมันพวกคนสองหน้า เคยหลงผิดคิดว่าตนวิเศษวิโสกว่าคนอื่น แต่แท้จริงแล้วเธอเองก็ไม่ต่างไปจากคนพวกนั้น เธอถูกคน เหยียดหยามคน ตัดสินคนจากภายนอก มันก็สมควรแล้วที่เธอจะถูกปฏิบัติแบบเดียวกัน นี่สินะที่เขาเรียกว่ากรรมตามสนอง

“ขอบคุณ และขอโทษอีกครั้งนะคะ” เจ้าของดวงตาสีน้ำตาล

เข้มนกัหน้าต้าอย่างคนสำนึกผิด ก่อนจะเอื้อมมือไปรับเสื้อสูทมาสวมบนร่าง

อบอุ่น...อบอุ่นมากจริงๆ ถ้าไม่ติดว่าผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋ากางเกงเปียกโชกไปเรียบร้อย เธอคงกลับมาใช้งานต่อมผลิตน้ำตาให้พังกันไปข้าง

“พอได้แล้วครับ ผมอึดอัดที่คุณเอาแต่พูดขอบคุณและขอโทษไม่หยุด ผมรับคำขอบคุณมามากพอแล้ว และคุณเองก็ไม่ได้ทำอะไรผิด ไม่จำเป็นต้องพูดขอโทษอะไร” พลเมืองดีบอกความรู้สึกตรงไปตรงมา ผื่นขยับใบหน้าที่กำลังถูกแซ่แซ่ยืมให้คนข้างๆ มากเท่าที่ความยี่ดหยุ่นบนผิวจะเอื้ออำนวย

“ได้ค่ะ ถ้าคุณไม่ชอบ ฉันจะไม่พูดอีกแล้ว” รอยยิ้มจากเขาเพิ่มกำลังใจให้เมลิซซาเหลือล้น สีหน้าหมองหม่นแปรเปลี่ยนเป็นมีชีวิตชีวาในทันใด กระทั่งแววตาก็กลับมาสดใสเหมือนยามปกติ

“น่าเสียดายที่คุณต้องกลับก่อน คืนข้ามปีที่ฮอ่งกงสวยมากเลยคะ โดยเฉพาะที่อ่าววิคตอเรีย คนไปรวมตัวกันที่นั่นแน่นไปหมด ถ้าจำไม่ผิดเคยติดอันดับสถานที่โรแมนติกดาวนัยอดฮิตของโลกด้วยนะคะ”

วิเคราะห์จากสภาพปณเฑาะของชายหนุ่มข้างกาย ถึงจะรู้ว่าหวานล่อมไปก็เหนียวเปล่า แต่ก็ยังอดพยายามไม่ได้อยู่ดี เขาเองก็แปลก มีโอกาสมาเที่ยวต่างประเทศทั้งที ทำไมไม่อยู่นานกว่านี้ นี่ก็เข้าวันที่ 31 ธันวาคมแล้ว อยู่ต่ออีกสักคืนจะเป็นอะไรไป

หรือว่าเธอควรเสนอค่าที่พัก ค่าอาหาร และค่าตัวเครื่องบินให้เขาดีนะ

“ครอบครั้วผมรออยู่”

“แฉีกๆ” เมลิซซาสลัดกกาแพ้น้ำหูน้ำตาไหล โลกในจินตนาการแตกดังเพลิง รอยยิ้มกว้างเมื่อครู่หุบฉับแทบจะทันที รีบซ้ำเลื่องมอง

นิ้วนางข้างซ้ายของเขาว่ามีพันธนาการใดสวมไว้หรือไม่

แต่...เธอเคยได้ยินว่าวัฒนธรรมบางประเทศมีการสวมแหวน
หมั้นหรือแหวนแต่งงานไว้ที่มือขวา ดังนั้นจึงสร้างทำเป็นลูกชิ้นบิต
ซีเกียจ เติมนวนกลับไปกลับมา ลอบตรวจสอบให้แน่ใจว่าไม่มีแหวน
วงใดผูกมัดเขาอยู่

“เมื่อเย็นเมื่อเย็นตัวจังเลยคะ อากาศแบบนี้ข้อต่อตามร่างกาย
จะผิดไปหมด” หญิงสาวแสวงหวั่วเราะแหย่งๆ ดวงตาทำหน้าที่สำรวจนิ้ว
เรียวยาวด้วยใจระทึก

โอเค...วางทั้งสิบนิ้ว ทั้งยังไม่มีรอยถอดแหวน บางทีเขาอาจจะ
หมายถึงพ่อแม่อีกได้

คนทำตัวเป็นนักสืบลอบถนอยใจ เธออยากจะตีปากตัวเอง
ที่พูดว่าเขาไร้สนิยม ความจริงแล้วนาฬิกาเรือนเดียวก็เหมาะกับเขา
แหวนเหวินอะไรนั่นออกจะเกะกะ ไม่จำเป็นต้องใส่หรอก

“ดึกปานนี้แล้ว...คุณไม่เหนื่อยหรือครับ” ชายหนุ่มเอ่ยถาม
เจ้าของร่างระหงที่เดินไปมาตรงหน้า เขาหนาวจนตัวชาไปหลายรอบ
แต่อีกฝ่ายกลับดูสดชื่นเหมือนนั่งอยู่คนละประเทศ

“ฉันชอบทำงานกลางคืนคะ ได้รู่อยู่บ่อยๆ เรื่องแค่นี้สบาย
มาก”

เมลิซซาหมายถึงการนั่งคิดไอเดียใหม่ๆ หรือการแอบดัดเทอร์นดัด
แฟชั่นจากรันเวย์ต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางให้แก่เฟล็กซ์ ซา โซ แบรนต์เสื้อผ้า
ของเธอ ไม่คิดเลยว่าคำตอบจะถูกตีความไปอีกความหมาย โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งเมื่อได้ตำมียอยคล้าจางๆ และเนื้อตัวมีรอยแดงจากการถูก
เหยียบ ทั้งหมดสนับสนุนคำพูดของเธอให้ดูน่าเชื่อถืออย่างคาดไม่ถึง

“คุณไม่ค่อยนอนดึกหรือคะ”

“มีบ้างครับ แต่ไม่บ่อยเท่าไร”

หญิงสาวสบนัยน์ตาสีสนิมที่ซ่อนอยู่หลังแว่น ด้วยชีวิตแสน

เพียบพร้อมของเธอ นับเป็นครั้งแรกที่ผู้คนอื่นมองด้วยแวตาสงสาร แต่พอคิดว่ตนเองได้รับความเป็นห่วงเป็นใยจากคนที่เอาแต่เฉยชามา ตั้งแต่ต้น กลับชวนให้รู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก ก่อนเนื้อในอกเต้นโครมครามจนยากจะควบคุม

ตึก ตึก ตึก ตึก

เสียงดังไปรีเปล่า ถ้าเขาได้ยืนขึ้นมาเธอจะแก้ตัวว่ายังไงดี

“ฉันทนแล้วค่ะ ตั้งแต่สมัยเรียนก็ทำงานแบบนี้มาตลอด บางที่งานเยอะจนไม่ได้นอนสองวันติดก็บ่อย แต่จะไม่ทำก็ไม่ได้” เธอส่งยิ้มหวานให้ ฟังพูดจบคู่สนทนาก็โพล่งถามกลับมาด้วยแวตาวะนา มากกว่าเดิม

“ไม่มีทางเลือกอื่นแล้วเหรอครับ”

“ทางเลือกอื่น? หมายถึงอะไรหะคะ”

เมื่อเห็นคิ้วเรียวเล็กขึ้นเพราะความงุนงง ชายหนุ่มพลันรู้ตัวว่าตนเองเสียมารยาทเกินไป หลายคนก็ไม่ได้มีทางเลือกในชีวิตมากนัก เขาไม่ควรตัดสินคนอื่นจากมุมมองเพียงด้านเดียว คิดได้ดังนั้นจึงก้มหน้ามองแก้วว่างเปล่าในมือเพื่อสงบสติอารมณ์

“ฉันโอเคกับมันนะค่ะ มันเป็นที่ฉันรัก แล้วผลลัพธ์มันก็ออกมาคุ้ม” เมลิซซาอ่านความเปลี่ยนแปลงไม่ออกจึงไม่รู้ตัวว่าตอนนี้ประเด็นสนทนาดันเข้าใจผิดไปคนละเรื่อง

ดีไซเนอร์ทุกคนเจอชะตาชีวิตเดียวกับเธอ แน่นอนว่าหมายถึงการนั่งหลังขดหลังแข็งออกแบบตัดเย็บชุดเพื่อให้งานเสร็จตามกำหนดเวลา จริงอยู่ที่อาจจะเหนื่อยยากเลือด แต่พอเห็นผลงานของตัวเองอยู่บนร่างของนางแบบและมีคนชื่นชมความทุ่มเทบนงานแต่ละชิ้น มันเป็นความสุขที่ประเมินค่าไม่ได้

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้าเข้าใจแบบขอไปที ก่อนหยุดชะงักเมื่ออีกฝ่ายยังคงส่งยิ้มให้เขา มันเป็นรอยยิ้มสดใสราวกับแสงอาทิตย์

ยามบ่าย สว่างจ้าเสียจนไม่กล้าจ้องมองตรงๆ ซึ่งเขาไม่เคยคิดมาก่อนว่าจะมีคนลักษณะนี้อยู่บนโลก

“แต่ว่าแปลกจังเลย ปกติที่คลับไม่ค่อยมีคนต่างชาติ อีกรูปอย่างคุณก็ดู...ไม่เหมือนคนเที่ยวกลางคืนเท่าไร ทำไมคีนี่ถึงไปอยู่ที่นี่ได้ล่ะคะ” โชคดีที่เมลิซซาตั้งสติทัน จึงไม่ได้หลุดคำว่า ‘คุณดูไม่น่าจะเข้าไปในคลับได้’ ออกมา

“เพื่อนร่วมงานชวนนะครับ ผมเองก็เพิ่งเคยเข้าคลับในฮ่องกงครั้งแรก ไม่คิดเหมือนกันว่าจะเจอเสียงเด็อนไฟไหม้เป็นเซอร์ไพรส์ต้อนรับ ผมอยู่ท้ายๆ จนหนีไม่ทัน วินาทีนั้นคิดว่าคงไม่รอดแล้ว”

นึกถึงเหตุการณ์ซุลมุน ชายหนุ่มยังรู้สึกหวาดหวั่นไม่หาย เขาเกือบกดโทร. ทางไกลเพื่อบอกลาคนในครอบครัวด้วยซ้ำ ถึงต่อมาพนักงานจะแจ้งว่าเป็นเรื่องเข้าใจผิด แต่ตัวเขาเองก็ขวัญหนีดีฝ่อไปแล้ว ทว่ากลับมีคนจำนวนไม่น้อยที่ยังมีอารมณ์กินดื่มต่อ หนึ่งในนั้นรวมคนที่ชวนเขาไปที่คลับนั้นด้วย

“เออ...โชคดีที่ไม่ได้เกิดเหตุร้ายแรงนะคะ” ผู้พูดผินยิ้มแก้มคนอาจจะไม่รู้...แต่ฟ้ารู้ ความจริงแล้วต้นตอสัญญาณเดือนอัคคีภัยมันมาจากคนแถวนี้แหละ

“ว่ากันว่าเป็นคนมานะครับ หรืออาจจะเป็นพวกก่อกวน ไม่รู้ป่านนี้เจ้าหน้าที่จับตัวได้หรือยัง”

‘คนเมา’ และ ‘พวกก่อกวน’ หัวเราะแห้งๆ รู้สึกผิดที่ทำให้หนึ่งในผู้เคียดร่อนต้องผิดหวัง เพราะไม่มีวันที่เจ้าหน้าที่จะสืบสาวต้นตอมาถึงเธอได้ สถานที่เกิดเหตุซุกซ่อนเรื่องสกปรกของเหล่าคนมีชื่อเสียงเอาไว้ไม่น้อย ผันไปเถอะว่าคนพวกนั้นจะปล่อยให้ข่าวฉาวเล็ดลอดออกไปข้างนอก

“ไม่ต้องห่วงนะคะ ใครทำอะไรไว้ต้องได้รับผลตอบแทน ส่วนคนมีน้ำใจอย่างคุณต้องพบเจอแต่สิ่งดีๆ หลังจากนั้นแน่นอนค่ะ” เมลิซซา

กำมือทั้งสองข้าง กล่าวด้วยสีหน้ามึนหม่นใจ ทำท่าราวกับซูเปอร์ฮีโรพิทักษ์ความดีงามบนโลก

“หวังว่าคุณคงจะไม่ตอบว่า ‘สิ่งดีๆ ยืนอยู่ตรงหน้า’ นะครับ”
แม้แต่คู่สนทนายังหลุดเข้าใจแก้ท่าทางดังกล่าว เผลอหยอกเย้ากลับแบบไม่รู้ตัว

หญิงสาวเบิกตาโต แก้มปลั่งปลั่งปรากฏเลือดฝาดเพราะความ
เขินอาย ก่อนรับมุกตลกด้วยการกระโดดไปนั่งเบียดร่างสูง

“แหม จันฉันตอบว่า ‘สิ่งดีๆ นั่งอยู่ข้างคุณ’ ก็ได้ค่ะ ฮ่าๆ”

ชายหนุ่มหลุมมองที่ว่างด้านข้าง ยังเหลืออีกสักฝ่ามือให้เขา
เขียนหนีความสนิทสนมแบบไม่ทันตั้งตัวนี้ได้ แต่เมื่อเงยหน้ามองคนที่
พูดไปหัวเราะไปและสบแววตาเป็นประกายคู่ นั้น เขาพลันรู้สึกว่
อากาศยามค่ำคืนดูอบอุ่นขึ้นมาแบบไม่มีเหตุผล เผลอคิดขึ้นมาว่าอัน
ที่จริงนั่งเบียดกันแบบนี้ก็ไม่เลว

“อากาศดีจังเลยนะคะ ฉันไม่ได้ออกมานั่งสูดอากาศบริสุทธิ์
แบบนี้านแล้ว” เมลิซซาระมัดระวังไม่ทำให้พลเมืองดีลำบากใจ เล่น
สนุกพอหอมปากหอมคอกรีบเขยิบกลับไปยังที่นั่งของตน ไม่ทันสังเกต
นัยน์ตาสีสนิมที่ลอบมองตามไม่ห่าง

“ฤดูหนาวที่ฮ่องกงไม่หนาวจัดเหมือนที่อื่น ไม่อย่างนั้นพวกเรา
คงไม่มีที่นั่งคุยแนวๆ พวกเราโชคดีนะคุณว่าไหม”

คนฟังนั่งคิดชั่วครู่ สำหรับเขาที่เกิดและโตมาในเมืองร้อน...
สื่กว่าองค์สามันเกินลิมิตคำว่าอากาศดีไปมากโข แต่เมื่อสบแววตา
คาดหวังของคู่สนทนา เขาพลันลอบกลืนน้ำลายไม่ให้เสียงแหบแห้ง
จนเกินไป ทั้งยังเลี้ยริมฝีปากเย็นเฉียบให้ดูมีสีสันทันขึ้นมาอีกนิด

“ครับ...อากาศดี”

ทั้งสองคนนั่งตากลมชมวิวไปเรื่อย นำแปลกที่ถึงแม้จะผ่านไป
หลายชั่วโมง แต่ดูเหมือนว่ายังมีเรื่องมากมายให้คุยกันไม่หยุด ทว่า

ในฐานะคนแปลกหน้า ต่างฝ่ายต่างก็รู้ถึงเส้นบางๆ ที่ไม่อาจก้าวข้าม พวกเขาจะใจละเว้นหัวข้อเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว ไม่สงสัย ไม่พูดถึง ไม่ถามไถ่ เพียงตั้งใจจดจำใบหน้าและรอยยิ้มของกันและกันให้ได้มากที่สุด

เมลิสซาไม่เคยคิดว่าเวลาจะผ่านไปเร็ว จนกระทั่งแสงแรกของเช้าวันใหม่ส่องกระทบผิว

“พระอาทิตย์สวยจังเลยนะคะ”

“ผมเพิ่งเคยเห็นแสงแรกของฮ่องกง ขอถ่ายรูปเก็บไว้วันะครับ” ไม่รอคำตอบ ชายหนุ่มก็ล้วงโทรศัพท์มือถือออกมากดถ่ายรูปดังแชะ เขาเลื่อนดูผลงาน เมื่อพอใจแล้วจึงทำท่าจะเก็บคืนที่เดิม แต่กลับได้ยินคนด้านข้างเอ่ยถามเสียงอ่อนเสียงหวานขึ้นมา

“ฉันเองก็สวยนะ แถมคุณเองก็เพิ่งเคยเห็นฉันเป็นครั้งแรกเหมือนกัน คุณไม่คิดจะถ่ายรูปเก็บไว้หรือ” คนอยากเป็นนางแบบเอามือจับแก้มเอียงคอ อีกทั้งยังยิ้มแฉ่งอวดฟันทั้งสามสิบสองซี่

“...”

“แหม ตอบว่าเมโมรีเต็มฉันยังไม่เสียใจเท่าคุณเงียบใส่เลย”

เมลิสซาหัวเราะกลบเกลื่อนความรู้สึกแปลกพิกล นี่มันผิดหลักวิทยาศาสตร์อีกแล้ว ขึ้นชื่อว่าแสงแดดมันควรจะอบอุ่น แต่ทำไมมันหนาวยิ่งกว่านั่งตากหิมะแบบนี้

ทั้งสองพร้อมใจกันเงียบ ปล่อยให้เวลาที่เหลืออันน้อยนิดหมดไปอย่างช้าๆ ต่อให้อ่อนวอนอย่างไรพระอาทิตย์ก็ยังทำหน้าที่เหมือนเดิมไม่แปรเปลี่ยน อย่างเช่นคำกล่าวที่ว่า ทุกงานเลี้ยงมีวันเลิกราเสมอ อยู่ที่ใครจะเป็นฝ่ายยอมรับได้ก่อนก็เท่านั้น

ทว่าสุดท้ายเมลิสซาก็ตัดสินใจทำลายกฎเกณฑ์บางอย่าง ระหว่างเธอกับเขา

“คุณจะกลับมาฮ่องกงอีกรึเปล่าคะ”

“...”

“ฉันขอทราบชื่อคุณได้รีเปล่าคะ ฉันชื่อเม...” ทว่ายังพูดไม่จบ เสียงทุ้มกลับขัดขึ้น

“สำหรับเรื่องนี้ คุณไม่จำเป็นต้องรู้สึกขอบคุณหรือรู้สึกผิดกับอะไรทั้งนั้น ต่อให้ไม่ใช่คุณผมก็ยังคงเข้าไปถามผู้หญิงที่นั่งร้องไห้อยู่ตรงนั้นอยู่ดี และผมเชื่อว่าต่อให้ไม่ใช่ผมก็ยังมีคนอื่นที่พร้อมทำแบบเดียวกัน”

“ฉันแค่อยากรู้ชื่อคุณก็เท่านั้นเอง”

“อีกไม่กี่ชั่วโมงผมก็จะไปจากที่นี่แล้ว ผมกับคุณก็คงไม่มีโอกาสได้เจอกันอีก ดังนั้นพวกเราไม่จำเป็นต้องรู้จักกันหรอกครับ คุณไม่คิดว่าเป็นทางเลือกที่เหมาะสมหรือ”

“จะพูดแบบนี้ก็ไม่ผิดค่ะ ยากที่พวกเราจะได้เจอกันอีก” เมลิซซาพยักหน้าเข้าใจ ผืนคลี่ยิ้มผาดเผื่อนให้แกคำปฏิเสธตรงไปตรงมา สีหน้าของเขาไม่เปลี่ยนแปลงเลยสักนิด กลับมาสู่สภาพและเย็นชาดูเหมือนอยู่ใกล้ แต่ให้ความรู้สึกไกลกันคนละโลก เธอจ้องมองอยู่นานจนในที่สุดเขาก็หันมาสบตา

“ถอดแว่นได้ไหมคะ” เธอเกลียดแว่นตาของเขาอีกแล้ว แสงอาทิตย์ทำให้เธอไม่เห็นแววตาของเขา เธออยากรู้ว่าเขารู้สึกอย่างไรกันแน่ เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดจริงๆ หรือเปล่า

ชายหนุ่มนิ่งค้างไปชั่วขณะ แต่สุดท้ายก็ลุกขึ้นยืน

“กลับกันเถอะครับ ผมจะไปส่ง”

ต่อให้ยื้อแค่ไหน แต่ก็ไม่อาจหนีความจริงที่ต้องเอย่คำลา ผู้รับจัดการให้เสร็จตั้งแต่เนิ่นๆ ทว่าก่อนจะก้าวนำไป กลับถูกเสียงหวานปนเศร้าหมองถามขึ้น

“แล้วถ้าเรา ‘บังเอิญ’ ได้เจอกันอีกครั้ง คุณจะบอกชื่อคุณกับฉันไหม”

“...”

“ฉันว่ามันไม่ใช่คำถามที่ตอบยาก แค่ว่าตอบว่าได้ หรือไม่ได้ก็เท่านั้น”

“ถ้ามันมีเรื่อง ‘บังเอิญ’ แบบนั้นจริงๆ ครั้งหน้าผมจะแนะนำตัว โดยที่คุณไม่ต้องถามชื่อผมเลย” เสียงทุ้มราบเรียบ ทว่าผู้พูดกลับรีบซ่อนมือเย็นเยือกไว้ในกระเป๋ากางเกง

“ค่ะ ฉันจะจำคำพูดของคุณเอาไว้ และหวังว่าคุณจะจำได้เช่นกัน”

เมลิสซาลุกจากที่นั่ง ก้าวยาวๆ ไปดักเบี่ยงหน้าร่างสูง แต่ดันเป็นจังหวะเดียวกับที่ชายหนุ่มเริ่มเดินต่อพอดี ทั้งสองจึงเหมือนเขยิบเข้าหากันแบบไม่ได้ตั้งใจ

ที่จริงเธอคิดว่าเขาจะเป็นฝ่ายถอย ทว่าเขากลับเอาแต่จ้องหน้าเธอและไม่ยอมขยับเขยื้อน และด้วยความตึงตันบางอย่าง ต่อให้ใกล้กว่านี้เธอก็จะไม่หลีกหนีแม้สักก้าว

ร่างทั้งสองอยู่ชิดกันมาก ชิดเสียจนสัมผัสได้ถึงลมหายใจอุ่นร้อน ชิดเสียจนสัมผัสได้ถึงเสียงหัวใจของอีกฝ่าย ทว่านอกจากดวงตาหลากหลายอารมณ์ที่จ้องมองกันอย่างไม่มีใครยอมใคร กลับไม่มีอะไรเกิดขึ้นมากกว่านั้น

“เราแยกกันตรงนี้ได้ค่ะะค่ะ ฉันกลับเองได้” เมลิซซาฝืนยิ้มสดใสเหมือนเคย ในที่สุดเธอก็เอาชนะประสาทใจในตัว กล่าวด้วยน้ำเสียงนิ่งสงบจนเกือบจะไร้ความรู้สึก และบางทีคงมีแต่เธอที่รู้ว่าได้หน้าากางแห่งรอยยิ้มซ่อนอะไรไว้บ้าง

“นี่เป็นวัฒนธรรมการทักทายและบอกกล่าวอย่างหนึ่ง หวังว่าคุณจะไม่ถือสา”

มือบางแต่แถมเย็นเฉียบ ก่อนจะเขย่งจุมพิตข้างสันกรามแผ่วเบา ตั้งแต่ต้นจนจบ เขาไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธสักนิด แต่นั่นก็ตี

สำหรับเธอ เพราะมันทำให้พูดประโยคต่อไปง่ายขึ้น

“เดินทางปลอดภัยนะคะ”

“...”

“ลาก่อนค่ะ”